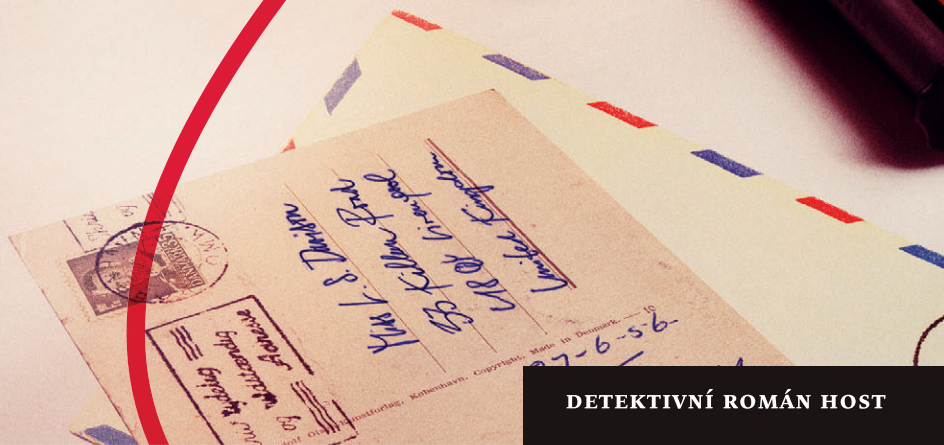
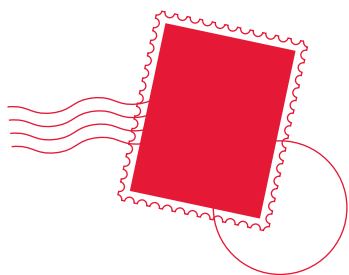

Liselotte a Søren Hammerovi
**Klub osamělých
srdcí**

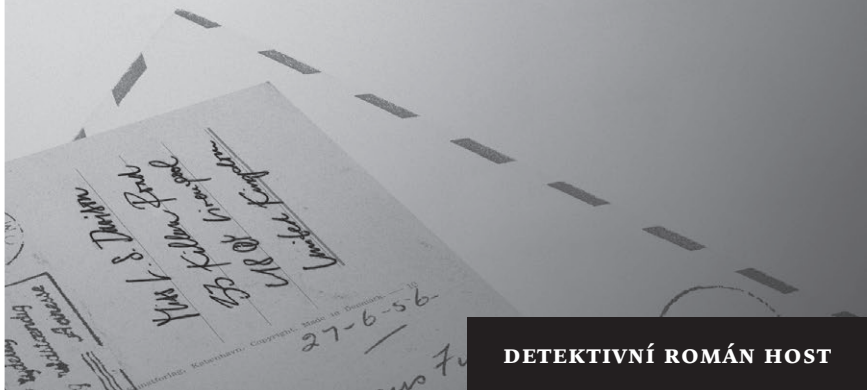
DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Klub osamělých srdcí

Klub osamělých srdcí

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Liselotte Hammer Jakobsen, Søren Hammer Jakobsen
Ensomme hjerters klub

Copyright © Liselotte Hammer Jakobsen,
Søren Hammer Jakobsen & Gyldendal, Copenhagen 2011
Published by agreement with the Gyldendal Group Agency
Translation © Michaela Weberová, 2014
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-268-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-269-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-270-2 (Formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7491-271-9 (Formát MobiPocket)

Věnováno Merete Borreové,
skvělému člověku a vynikající redaktorce

1. kapitola

Třináctého srpna bylo na Policejním náměstí v Kodani zataženo a foukalo. Noc v centru byla celkem klidná: pár hospodských rvaček, při jedné z nich se výtržníci i pobodali, ale rány byly jen povrchní, několik opilců, kteří teď vyspávali opici na záchytce, předávkovaná prostitutka — nic vážného nebo výjimečného. Nejhorší případ byl opilý řidič, který ujížděl ulicemi jako šílenec před dvěma vozy policejní hlídky, které se ho snažily zastavit. Nakonec jim skutečně unikl: za hvízdání pneumatik zabočil ze Sydhavnsgade na Sluseholmen a pak doprava do ulice Ved Stigbordene, kde sešlápl plyn k podlaze, vítězně se zašklebil do zpětného zrcátka a skončil i s autem ve vodách přístavu. Nyní po něm pátrali potápěči, ale proud byl v těch místech silný, takže ho nejspíš hned tak nenajdou. Všichni doufali, že se řidiči podařilo včas z auta vyvážnout a dostat se na břeh, ale moc pravděpodobné to bohužel nebylo.

Chlapec, který právě přecházel Policejní náměstí, byl hodně tlustý. Na přechodu pro chodce před budovou policejní centrály se důkladně rozhlédl na obě strany a teprve potom namáhavě a pomalu vstoupil do vozovky. Když silnici přešel, zastavil se, vytáhl z kapsy kalhot kapesník, osušil si tváře a čelo a teprve pak pokračoval do ulice Nielse Brocka. Bolely ho nohy a do školy to měl ještě docela daleko. Sem tam se po něm někdo ustaraně a soucitně ohlédl, ale hned zas spěchal dál. Většina lidí si ho však nevšímal.

Jeho oblečení bylo stejně ubohé jako on sám. Rodiče sice měli peněz dost, ale tohle byl jeho způsob protestu. Jeden z mnoha. Na sobě měl bílé, sešlapané tenisky z loňského výprodeje místního supermarketu a seprané džíny spuštěné k bokům. Běžovou bundu neměl dopnutou a jednu ruku měl zastrčenou dovnitř, jako by ji měl zlomenou. V bundě se ještě víc potil, protože do

tohohle počasi by mu bohatě stačila jeho vlastní tuková izolace. Jenže on ji prostě potřeboval. Ukrýval pod ní totiž samopal.

Byla středa, osm hodin a šestnáct minut.

Pokud by byl vrchní kriminální komisař Konrad Simonsen ve správný okamžik vyhlédl z okna, mohl toho chlapce spatřit. Ale nevyhlédl. Místo toho sledoval policejní ředitelku, která právě telefonovala. Byla proslulá svými nevkusnými a často velmi výstředními módními kreacemi, a jak bylo na první pohled jasné i jemu, nebyl dnešek žádná výjimka. Měla na sobě modrozeleně kostkované na míru šité sako a k němu proužkované kalhoty v téměř, ale přece jen ne úplně stejných barvách. Pomyslel si, že jí chybí už jen nějaké to zabité zvířátko kolem krku, třeba liška, aby ta hrůza byla dokonalá.

Byl v práci poprvé po osmi týdnech, a když ráno dorazil, překvapilo ho, jak je nervózní. Teď už byl klidný. Roztržitě se zahleděl na královnin portrét visící na stěně za zády ředitelky a snažil se potlačit netrpělivost. Pak se na Její Výsost spiklenec-ky zašklebil a znovu pohlédl na složku ležící na stole. Byla dost tenká.

Policejní ředitelka konečně dotelefonovala. Obdařila ho širokým úsměvem, který nebyl ani strojený, ani upřímný, a rozhodla se o tom, kolik lidí se jí během doby jeho nemoci vyptávalo, jak se mu daří.

„Spousta lidí mi volala jenom kvůli tomu.“

„No, prosím, to se podívejme.“

„Nech toho, přestaň se tvářit, jako že je ti to jedno, a buď rád, že si o tebe kolegové dělají starosti.“

Měla pravdu, a když jí tedy řekl, že je rád, pokračovala:

„Rozhodla jsem se, že tě formálně ponechám ve funkci. Nadále budeš šéfem oddělení vražd, ale v praxi bude mít hlavní slovo Arne Petersen...“

„Arne Pedersen — Pedersen, ne Petersen.“

Arne Pedersen byl jedním ze Simonsenových nejbližších spolupracovníků, táhlo mu na čtyřicítku, byl ve svém oboru dobrý a myslelo mu to. Už dlouho bylo tak nějak jasné, že právě on bude oddělení vražd šéfovat, až přijde čas, a v uplynulých dvou měsících tomu tak opravdu bylo. Policejní ředitelka se omlouvala:

„Promiň, budu si to pamatovat. Takže i nadále bude fakticky vést oddělení on, dokud nerozhodnu, že už jsi dost zdravý na to, aby ses toho ujal. Zatím máš povolenou pracovat tři, maximálně čtyři hodiny denně. Je to jasné?“

Naprosto jasné. Pomalu, s důrazem na každém slově to ještě jednou zopakovala: „Tři, maximálně čtyři hodiny denně,“ a dodala, že všichni jeho kolegové mají nařízeno jí nahlásit, pokud by povolený čas přetáhl.

„A když se budeš cítit unavený, zůstaneš doma. Pamatuj si: hřbitovy jsou plné lidí, co si o sobě mysleli, že jsou nepostradatelní.“

„Tak dobře. A kdy přesně budu trávit ty povolené tři hodiny v práci, to si smím určit sám? Nebo o tom taky rozhoduješ ty?“

Ignorovala jeho ironický tón a odpověděla mu vážně:

„Pro začátek si to můžeš určovat sám a pak se uvidí.“

„Díky. Dostanu už konečně svůj případ?“

Pokračovala, jako by ho neslyšela:

„Když jsi byl na neschopence, předělali jsme ti kancelář. Je tam teď oddělená část s pohovkou, kdyby sis potřeboval trochu odpočinout.“

Bylo vidět, že se těšila, až mu o tom řekne. Vlažně poděkoval a připadal si najednou starý. Pak konečně otevřela složku a s vyhubým pohledem ho informovala:

„No, on to vlastně žádný pořádný případ není. Jde mi spíš o to, aby se to definitivně uzavřelo.“

Poklepala rukou na papíry ve složce a pak mu shrnula obsah. Poslouchal ji a nestačil se divit, ale každopádně byl ochoten s ní souhlasit, že to opravdu žádný pořádný případ není. Podrážděně poznamenal:

„Takže místopředsedkyně parlamentního výboru pro právní záležitosti si za tebou jen tak přijde a diktuje ti, co má policie dělat? No to snad ne.“

„Máš pravdu, Simone, není to zrovna košer. Ale nemohl bys vyslechnout pár svědků, no a... prostě se na ten případ trochu podívat? A sepsat zprávu, kterou...“

Zaváhala a on to dořekl za ni:

„...kterou bys mohla dát místopředsedkyni.“

Ředitelka přikývla a dodala:

„Můžeš si přibrat i někoho dalšího, netrvám na tom, abys to dělal ty osobně, hlavní je, aby ses nepřepínal. Ale říkála jsem si, že by to pro tebe mohl být dobrý případ na začátek. Aby ses pomalu zase zapracoval.“

Konrad Simonsen sebral složku a konstatoval:

„Tohle žádný případ není.“

Vtom uslyšel hudbu. Přesně takové neurčité tóny mu zněly v uších, když se před necelými sedmi týdny probudil v nemocnici. Zmocnil se ho strach, celého ho pohltil a ochromil, tak jako se mu to od operace přihodilo už mnohokrát. Jeho šéfová se ho polekaně zeptala:

„Je ti něco? Udělalo se ti špatně?“

S vypětím sil jí odpověděl:

„Slyšíš taky hudbu?“

Srdečně se zasmála a on si pár nekonečných vteřin nebyl jistý, jestli tu hudbu také slyší, nebo jestli jí jen nevadí jeho halucinace. Pak vstala ze židle a zabouchala pěstí do stěny. Hudba ztichla.

„Rezonuje to. Do sekretariátu přijali novou studentku na výpomoc a ta má takový ten malý placatý přehrávač se sluchátky, iPod nebo jak se to jmenuje, a když se opře hlavou o stěnu, tak její lebka a zeď vytvoří dokonalý zesilovač.“

Ulevilo se mu a zároveň se ho zmocnila únava. Přesně tak se mu to poslední dobou stávalo, nejdřív smrtelný strach a pak ochablost.

„Proč jí to nezakážeš?“

„Zakázala jsem jí to, ale bohužel má tak trochu... jak bych to řekla... nezávislý vztah k autoritám, takže...“

Dál už ji Konrad Simonsen neposlouchal.

Chlapec se samopalem došel ke své škole. Nacházela se v Marmorgade, krátké uličce spojující třídu Hanse Christiana Andersena s Vester Voldgade, a byla to trojkřídlá čtyřpatrová cihlová budova postavená počátkem dvacátého století. Školní dvůr se otevíral do ulice a od chodníku ho odděloval plot. Hlavní vchod byl v centrální budově vzadu, okázalé žulové schody vedly k obrovským zeleným dveřím, které příliš neladily s celkovou architekturou školy. Chlapec směřoval právě k nim.

Oknem v severním křídle ho zahlédla jeho třídní učitelka. Už dříve si s ním chtěla promluvit o jeho pozdních příchodech; chodil pozdě už před prázdninami a ani v novém školním roce to nebylo lepší. Teď by po něm navíc mohla poslat nahoru papíry, které potřebuje třídě předat, a ušetří si tak cestu do třetího patra. S vidinou, že zabije tak říkajíc dvě pedagogické mouchy jednou ranou, otevřela okno a zavolala na něj, ale chlapec k jejímu překvapení vůbec nereagoval, přestože od ní nebyl ani pět metrů daleko. Povzdychla si, nebýval takový, ale asi to taky nemá úplně snadné, chudák kluk.

Když se chlapec konečně vyškrábal po všech schodech až na chodbu vedoucí k jeho třídě, posadil se na lavičku a snažil se popadnout dech. Nepočítal s tím, že mu to bude trvat tak dlouho, ale byl unavený a nervózní a potřeboval se dát dohromady. Až když po pár minutách uviděl svoji třídní učitelku, jak se k němu blíží s papíry pod paží a cílevědomým úsměvem, vstal a vešel do třídy.

Spolužáci, které cestou na své místo míjel, mu nevěnovali žádnou zvláštní pozornost. Chlapec stále přerývaně dýchal, ale neposadil se. Stoupl si vedle své lavice a opřel se o stěnu. Ani učitel, který stál u tabule a časoval nepravidelná anglická slovesa,

se nedal příchodem chlapce vyrušit. Jen se k němu otočil, krátce a bezvýrazně na něj pohlédl a pokračoval ve výuce. Chlapec ho pozoroval dlouhých pět vteřin a cítil rostoucí vztek, který v něm probouzel odvahu.

Učiteli bylo něco přes třicet, měl blond vlasy, oblékal se trochu nedbale a svým hezkým obličejem a přátelským vystupováním si brzy získal dívky i chlapce. Navíc byl opravdu výborný pedagog. V jakési předtuše se ještě jednou ohlédl přes rameno. A tehdy spatřil zbraň. Krátká černá hlaveň mířila přímo na něj. Tunelové vidění, nával adrenalinu. Zareagoval neuvěřitelně rychle, třemi energickými skoky se dostal ke dveřím a ještě stihl vzít za kliku, než samopal spustil.

Třicet sedm výstřelů za necelé půl vteřiny.

Později byly všechny pečlivě zdokumentovány: jedenáct projektilů zasáhlo oběť do zad, tři do hlavy a jeden do levé paže. Učitel byl mrtvý, ještě než dopadl na zem. Zbýlých dvacet dva výstřelů prošlo dveřmi, většina ve výšce dva a půl metru, zřejmě proto, že chlapec zbraň dobře neznal a nepočítal s tím, že hlaveň při výstřelu táhne nahoru. Tři kulky ovšem prorazily dveře ve výšce asi metr a půl nad zemí a jedna z nich zasáhla chlapcovu třídní učitelku procházející kolem po chodbě. Sřela ji trefila do ruky. Jiná kulka navíc odštípla z dveří třísku, která jí poranila pravé oko a zůstala vězet mezi oční bulvou a očnící, ale větší škody nakonec nezpůsobila.

Učitelka necítila bolest, ale byla v šoku. Automaticky natáhla paži k oku a třísku si vytáhla. Chvilí nechápavě hleděla na prostřelenou ruku a pak omdlela. Trpěla chorobným strachem z krve.

Panika ve třídě dosáhla vrcholu. Většina žáků ječela a snažila se dostat co nejdál od chlapce se samopalem. Jeden žák vyskočil vzadu z okna. Měl neuvěřitelné štěstí, že nedopadl na tvrdý asfalt školního dvora, ale na střechu nákladního auta, které přivezlo do školy čisticí prostředky. Díky tomu nakonec vyvázl jen se zlomeným zápěstím a ošklivým šrámem na tváři. Jedna dívka se schovala do skříně a podařilo se jí zajistit dveře zevnitř. Stočila

se do klubíčka, třásla se strachy a skoro ani nedýchala. Zbytek třídy se tlačil v rohu nejdál od katedry, někteří žáci seděli nebo leželi a jiní se tiskli ke stěně, jako by jim to snad bylo co platné, pokud by chlapec opět vystřelil. Křik a jakot pomalu utichaly a začínal se ozývat pláč. Všichni v hrůze sledovali i ten nejmenší pohyb vrahovy zbraně. Chlapec se samopalem se svezl na židli a najednou působil zmateně a nepřítomně. I jemu stékaly po tvářích slzy.

Po setkání s policejní ředitelkou si Konrad Simonsen odnesl složku s případem do své kanceláře. Cestou došel k přesvědčení, že vlastně nebude vůbec špatné začít pěkně pomalu a v klidu s případem, na kterém nezáleží. Tohle poznání ho překvapilo, ale zároveň i uklidnilo.

Kancelář během jeho nepřítomnosti skutečně doznala změn, jak o tom mluvila šéfová. Byla nyní propojena s vedlejší místností, v níž býval dříve sklad nejrůznějších kancelářských potřeb a vyřazených počítačů a monitorů. Nyní tam měl svůj neformální zvláštní koutek. Bylo tam čerstvě vymalováno, na podlaze ležel kancelářský koberec a nacházela se tam už trochu opotřebovaná kožená pohovka, lednička, kávovar a padesátipalcová televize, již nejspíš zdědil po Poulu Troulsenovi, bývalém kolegovi, který odešel do penze. Na konferenční stůl před gaučem někdo nachystal kávu, housky a obrovskou kytici a u stěn postávalo pár kolegů, mezi nimi i Komtesa, jedna z jeho nejbližších spolupracovnic a také přítelkyně. Už téměř rok spolu bydleli v jejím domě v Søllerødu, přestože on si stále ještě držel i byt ve Valby. Navíc spal sám v pokoji v prvním patře, ale to bylo hlavně kvůli jeho nemocnému srdci. Komtesa ho na uvítanou políbila, což v práci téměř nikdy nedělala. Rozhlédl se a utrousil:

„To se ti povedlo pěkně ututlat.“

„To víš, jinak by to přece nebylo překvapení. Arne přijde za chvíli, zrovna mu někdo volal.“

Pozdravil se s přítomnými a očima se zastavil na Paulině Bergové, mladé ženě, se kterou úzce spolupracoval. Tedy alespoň dříve. Naposledy ji viděl téměř před rokem. V září loňského roku byla unesena kvůli jednomu případu, který oddělení vražd tehdy řešilo. Šílený muž ji ještě s další mladou ženou držel zavřenou v bunkru v Hareskovenu. Tu druhou ženu přímo před očima Pauliny Bergové zabil. Paulinu pak nechal v bunkru samotnou napospas smrti. Našli ji až na poslední chvíli. Od té doby o ní komisař slyšel jen zřídka. Věděl, že prodala dům v Reerslevu a koupila si byt v šestém patře činžáku v Rødovre, kde bydlí sama. Ještě dlouho po návratu z nemocnice se bála vyjít ze dveří a děsila ji spousta dalších věcí, například kočky a sklepy. Trpěla velkými výkyvy nálad a měla problémy při setkání s novými lidmi, zvláště s muži. Stýkala se jen s přáteli. Zřejmě v průběhu jeho nemocenské opět nastoupila do práce. Jakmile ji uviděl, ozvalo se v něm špatné svědomí. Jako její šéf se měl mnohem více zajímat o to, jak se jí daří. Jenže přesně tohle byla jeho slabá stránka a koneckonců měl v poslední době sám svých starostí celkem dost.

Mile ji pozdravil a všiml si, že se dala ostříhat nakrátko a že je oblečená dost neformálně, lépe řečeno nedbale. Narovнала se na pohovce, smutně se na něj usmála a pokrčila rameny, čímž vyjádřila lépe než mnoha slovy, že by si také přála, aby to celé bývalo bylo jinak. Komisař si pomyslel, že totéž platí i pro něj, a obrátil se směrem ke kolegům:

„Děkuji vám za tak milé přijetí a taky za ty nádherné květiny.“

Nevěděl, co by ještě řekl, a tak už jen neohrabaně dodal:

„A teď už bychom se mohli pustit do snídaně. Vypadá to zatraceně dobře.“

Vtom se rozlétlly dveře jeho kanceláře a do místnosti vtrhl Arne Pedersen s divokým výrazem v očích. Popadl Konrada Simonsena za loket a zakřičel:

„Pojďte všichni okamžitě se mnou. Máme hlášenou střelbu ve škole, je to hned tady na Marmorgade.“

Volnou rukou šermoval ve vzduchu a ukazoval přesně opačným směrem, než škola ležela.

„Jeden žák zešílel a vrazil tam se samopalem. Je to masakr.“

Když Konrad Simonsen dorazil na dvůr školy v Marmorgade, vládl všude chaos. Nikdo zřejmě neměl pořádně přehled o situaci a nedalo se zjistit, co se přesně stalo. Ještě horší bylo, že evakuace školy probíhala nahodile a nekoordinovaně. Všude kolem pobíhali dospělí i zmatené děti. Někdo spustil požární alarm, takže mnoho učitelů předpokládalo, že jde o požární cvičení. Snažili se tedy, jak předepisovala požární směrnice, soustředit třídu na školním dvoře a uprostřed nastalého zmatku spočítat, zda nikdo nechybí. Venku na ulici se shromáždil dav zvědavců, kteří se tlačili na školní plot, a z oken protějšího domu se vykláněli nájemníci a dychtivě sledovali dění. Na místě bylo také mnoho policistů, ale ani ti nebyli schopní nějaké smysluplné akce a většina z nich jenom nečinně postávala s očima upřenými k oknům v druhém patře.

Konrad Simonsen oslovil pár učitelů, ale ani jeden nevěděl nic přesnějšího. Až potom mu štěstí přálo. Tajemnice školy měla možnost promluvit si se studentem, který unikl ze třídy skokem z okna. Teď už byl v nemocnici, ale tajemnice Konradu Simonsonovi tlumočila jeho výpověď, ze které vyplynulo alespoň pár základních faktů. Bylo celkem jisté, že Robert Steen Hertz, žák desáté třídy, má v rukou samopal, z něhož dvakrát vystřelil a zabil dva učitele. Chlapec je nyní ve své třídě ve druhém patře, kde drží své spolužáky jako rukojmí, pokud je už také nepostřílel; to nikdo nevěděl. Ze třídy vedla čtyři okna, všechna obrácená do dvora, tajemnice mu ukázala, která to jsou. Nacházela se zhruba uprostřed budovy.

Konrad Simonsen toho obecně o střílení ve školách moc nevěděl, ale jednou věcí si byl jistý: ve všech případech, které znal, propadli útočníci naprostému šílenství a v touze po krvi se snažili

zabít co nejvíc lidí. Rozhlédl se po školním dvoře a otřásl se hrůzou. Dávka ze samopalů vypálená z druhého patra by měla za následek desítky mrtvých. Přinejmenším.

Tím byly priority dané. Co nejrychleji vyklidit dvůr, pak dostat pryč všechny čumily z ulice a také zajistit, aby obyvatelé protějšího domu ustoupili od oken. Zakřičel Arnemu Pedersenovi do ucha, aby se postaral o přihlížející. Ulice se musí vyklidit a z obou stran uzavřít. Pak k sobě přitáhl pár policistů a učitelů z okolí a v rychlosti jim vysvětlil, co mají dělat. Je potřeba dostat všechny ven na ulici a pryč odtud. Musí to proběhnout rychle, ale ať nikdo neběhá a hlavně ať se děti nenatlačí na plot. Ještě jednou jim to zopakoval a pak běžel doprostřed školního dvora, soustředil kolem sebe další skupinku a dal jim stejné pokyny. Nějaký strážník mu podal megafon. Komisařův hlas se odrážel od stěn budov. „Jděte všichni okamžitě pryč, ven na ulici! Jděte rychle, ale neběhejte. Starší dohlédnou na mladší. Východ musí zůstat volný, nikdo nebude utíkat, nikdo se nebude tlačit. Použijte obušky nebo pepřový sprej, ale zajistěte, aby východ zůstal volný.“ To poslední bylo samozřejmě určené přítomným policistům, a přestože to nebylo zrovna na medaili z rétoriky, všichni ho pochopili. Zopakoval to. „Vyjděte na ulici a jděte pryč, neběhejte. Netlačte se. Starší dohlédnou na mladší. Udržujte volný průchod, východ musí zůstat volný.“

Zafungovalo to, situace se stabilizovala. Školní dvůr se překvapivě rychle vyprázdnil a brzy nato nebyl nikdo už ani na ulici před budovou. Konrad Simonsen upustil megafon, který se ještě chvíli točil na chodníku. Stál uprostřed dvora a teprve teď pomyslel na svou vlastní bezpečnost.

„Musíme odtud zmizet, Simone.“

Stála za ním Komtesa. Na sobě měla neprůstřelnou vestu a druhou držela v ruce. Očima přitom sledovala okna v druhém patře. Zeptal se:

„Kde sakra vězí zásahovka? Víš něco? Jak je možné, že jim to tak dlouho trvá? Tohle je přece přesně situace, kdy...”

Položila mu ruku na rameno, aby ho uklidnila.

„Budou tu do pěti minut.“

Podíval se na hodinky a zjistil, že on sám tu je teprve deset minut, i když mu to připadalo jako hodina.

„Ve škole jsou ještě žáci.“

„Snaží se je dostat ven jinudy, pojď.“

Když ho v poklusu táhla pryč, vyptával se:

„A ty víš, k čemu tam došlo?“

„Vypadá to, že jsou dva mrtví, oba učitelé. Chodbu v druhém patře jsme zajistili, ale dovnitř nepůjdeme, to necháme profesio-nálům. Chlapcova třídní učitelka leží nehybně přede dveřmi do třídy. Střelil ji do hlavy a je s největší pravděpodobností mrtvá. Prozatím s ní nebudeme nic dělat.“

„A co žáci ve třídě?“

„O těch nic nevíme.“

„Kolik jich tam je?“

„Asi pětadvacet.“

Schovali se do bezpečí za policejním vozem zaparkovaným na ulici před školou. Komtesa podala Konradu Simonsenovi neprůstřelnou vestu, kterou mu přinesla. Navlékl si ji a překvapeně konstatoval, že mu padne jako ulitá.

Kolem nich ještě panoval zmatek. Zásahová jednotka dorazila ve dvou vozech, ale měla problémy dostat se přes uzávěru u Vester Voldgade. Vjezd blokovaly dvě nešťastně zaparkované sanitky a spousty zvědavců. Komisař překvapeně otočil hlavu. Přímo za ním začala reportérka televizních zpráv vzrušeně hlásat do mikrofonu, že každou chvíli mohou vzduch protnout další kulky a že nikdo si nemůže být jistý životem, dokud masový vrah pobíhá volně po škole. I ona sama se schovávala za autem, kameraman stál neohroženě na ulici. Konrad Simonsen dal pokyn strážníkovi, aby je odtamtud dostal pryč. Pak se zeptal Komtesy:

„Je jisté, že ten kluk má samopal?“

„Ne, ale vypadá to tak.“

„Zatracený svinstvo.“

Chlapec brečel. Když zastřelil angličtináře, posadil se apaticky na učitelskou židli za katedrou a nevěděl, co dál. Tak daleko prostě nikdy nepřemýšlel. Dvakrát ze židle vstal. Poprvé se šel podívat z okna na dvůr, kde všichni zmateně přecházeli a pobíhali. Po druhé šel a povalil na zem svoji lavici, což postrádalo jakýkoli smysl a přimělo jeho spolužáky vzadu ve třídě semknout se ještě těsněji k sobě, jako by se tak mohli podělit o svůj strach. Většina z nich se držela navzájem za ruce a všichni s očima rozšířenými strachem sledovali každíčký chlapcův pohyb. Chlapec vstal, přešel třídu a zastavil se pár metrů před nimi. Mnozí žáci si zakrývali hlavu a někteří začali vyděšeně vzlykat. Chlapec ukázal zbraní na jednu dívku a poručil jí:

„Odejdi, Majo.“

Vybraná dívka hned nepochopila, a tak výzvu opakoval, tentokrát už zoufale křičel:

„Vypadni, Majo. Tak běž už... táhni k čertu.“

Odpotácel se zpět k tabuli a sledoval, jak se dívka pomalu a s úpěnlivou prosbou v očích protáhla kolem stěny ke dveřím. Musela za dveře pořádně zatáhnout, aby odsunula mrtvolu angličtináře a mohla se protáhnout ven. Uklouzla po louži krve a s námahou přelezla třídní učitelku ležící na chodbě. Rozkřičela se. V tom okamžiku se pokusily utéct další tři dívky, ale chlapec vystřelil několik ran do stropu nad nimi. S křikem se vrátily na původní místo vzadu ve třídě. Sám by nedokázal říct, proč jim vlastně v útěku zabránil. Možná proto, že to bylo něco, co neschválil a neměl pod kontrolou, anebo možná proto, že na nich mu nezáleželo. Vypálil krátkou dávku do mrtvého těla přede dveřmi, ale nepřineslo mu to žádné potěšení. Pak se opět rozbrečel a zatoužil mít to všechno co nejrychleji za sebou.

Konrad Simonsen s Komtesou se ujali dívky, která k nim přiběhla. Ztratila někde botu a od hlavy k patě byla celá od krve. Měla ji

všude, na bílém tričku, na těsných džínách, na obličejích i na blond vlasech. Chvilí trvalo, než se oba policisté přesvědčili, že není zraněná. Komtesa jí přehodila přes ramena deku. Dívka se celá třásla a bylo jasné, že bude muset do nemocnice.

Stáli nyní za minibusem výsadkové jednotky, kterému se už tradičně říkalo golf, přestože to v tomhle případě byl Mercedes Vito. Byl pancéřovaný, a navíc už nehrozilo nebezpečí střelby z okna. Nebo by rozhodně netrvalo dlouho, velitel zásahu dostal právě informaci, že odstřelovač už je na místě v činžáku za jejich zády. Komtesa se opatrně vyptávala dívky:

„Co se tam stalo? Jak se ti podařilo utéct?“

Dívka s námahou vyrážela jednotlivá slova a Komtesa si pomyslela, že víc než tři čtyři otázky si nemůže dovolit.

„Nechal mě jít, ale když chtěli jít další, tak je zastřelil.“

„Zastřelil několik tvých spolužáků?“

Zakryla si uši zakrvácenýma rukama a sklonila hlavu.

„Chladnokrevně je postřílel, je to šílenec, psychopat. Neměli šanci. Jenom proto, že chtěli taky pryč.“

Šílenec. Komtesa jí položila ruku kolem ramen. Lehce s ní zatřásla. Velitel zásahu a Konrad Simonsen stojící vedle nich si vyměnili výmluvný pohled.

„Kolik tvých spolužáků je naživu?“

„Někteří jsou živí, někteří jsou mrtví, jak to mám spočítat, a zbytek postřílí beng beng beng. Jako králíky.“

„Tohle říkal?“

Očividně nechápala, na co se ptají, a tak se Komtesa zeptala ještě jednou:

„Říkal Robert Steen Hertz, že tvoje kamarády postřílí?“

„Neříká nic, jenom do nás střílí, jak se mu zachce. Svině. Copak nikdo nic neudělá? Ustřelte mu hlavu.“

Komtesa svrážtila obočí a Arne Pedersen, který se k nim právě přidal, zamumlal:

„Tohle je k ničemu.“

Konrad Simonsen to uzavřel:

„Komteso, odved' ji, prosím tě, do sanitky.“

Vedoucí zásahu pohlédl s přimhouřenýma očima k oknům třídy, jako by tak mohl získat pravdivý obrázek o dění uvnitř. On musí rozhodnout, co dál. Zda mají jeho muži proniknout do třídy a vraha zneškodnit, zda se mají pokusit vyjednávat, ať už jakkoli, nebo zda má odstřelovač dostat rozkaz vystřelit, pokud bude mít šanci. Dívčina výpověď ho nepřesvědčila, očividně byla v šoku a znělo to nejistě. Jak z nějakého amerického filmu. Nechtělo se mu vydat rozkaz odstřelovači na takovémhle základě. Průnik do třídy by na druhou stranu mohl mít za následek další mrtvé. Znovu vzhlédl a potom rozhodl:

„Hodíme tam omračující granát a půjdeme dovnitř, snad ještě není pozdě.“

Vtom se otevřely hlavní dveře školy a po chvíli bylo vidět nějakou ženu. I na dálku bylo patrné, že je celá od krve. Klopýtala dolů po krátkém schodišti a byla zřejmě vážně zraněná. Tím se dívčina výpověď bezprostředně potvrdila. Po několika krocích třídní učitelka opět zkolabovala a klesla bezmocně na zem. Velitel zásahu dal znamení dvěma svým mužům a pak ukázal na ženu na školním dvoře, kterou považoval za žákyni. Muži se pro ni rozběhli. Velitel zásahu mezitím otočil klopou bundy a vydával rozkazy do malého mikrofonu, který tam měl připevněný.

„Tady Lima. Pokud budeš mít volný výhled, Palle, tak ho zabij.“

Pak zakřičel:

„Zavolejte sanitku.“

Odstřelovač měl štěstí. Když s týmem dorazil ke škole, okamžitě si vytipoval nejlepší místo, odkud bude mít volný výhled na okna v druhém patře hlavní školní budovy, kde se drama odehrávalo. Třetí patro protějščího činžáku. Vzal si z golfu svoji pušku a utíkal do vybraného vchodu a po schodech nahoru. Měl na výběr dva

byty, ale dveře jednoho byly pootevřené, takže zvolil ten. Uvnitř zrovna vysvětloval strážník obyvateli bytu, aby se držel dál od oken do ulice. Na odstřelovače se vyloženě usmálo štěstí. Majitel bytu byl totiž penzionovaný důstojník, a přestože už mu bylo skoro osmdesát, rychle pochopil situaci a co od něj potřebuje. Strážník otevřel jedno z oken v obývacím pokoji, opatrně ho uvolnil z pantů a postavil na zem. Odstřelovač mezitím odklidil věci z parapetu. Společně pak k oknu přenesli důstojníkův mahagonový jídelní stůl, který se výškově až na pár centimetrů k oknu skvěle hodil. Odstřelovač si lehl na stůl a připravoval si zbraň. Byla to Heckler & Koch PSG1A1, jedna z nejpřesnějších pušek na světě, se kterou byl jako zkušený střelec schopný zasáhnout cíl na vzdálenost až osmi set metrů. To tady nebylo vůbec zapotřebí, ke škole to bylo jen nějakých sto padesát. Všechno bylo úplně dokonalé. Oznámil vedoucímu zásahu, že je připravený. Třikrát zahlédl v zaměřovači svůj cíl ve třídě naproti, ale pokaždé jen krátce. Poprvé chlapec shodil lavici, podruhé a potřetí prošel kolem oken nejdřív na jednu stranu a pak na druhou. Odstřelovač doufal, že rozkaz, který obdržel vzápětí, nikdy nepřijde. Požádal o potvrzení a dostal ho.

Ve třídě se chlapec se samopalem nakonec rozhodl, že nejlepší, co může udělat, je pustit všechny spolužáky na svobodu a vzdát se. Byl unavený, vyčerpáný, hladový a chtěl pryč. Bylo mu jedno kam, prostě pryč. A právě v té chvíli zaslechl houkání sanitky a posel k oknu nejbližší u tabule, kde si rukou zaclonil oči a snažil se zahlédnout, co se dole na ulici děje. Projektil hocha zasáhl do čela nad levým okem a vyšel ven u spodního okraje lebky, odkud pokračoval dál a trefil nohu převrácené lavice, odrazil se v sestupném úhlu, prošel zámkem skříně a kolenem dívky, která tam byla skrčená, pronikl jí do krku a dál páteří a pak se zavrtil do stěny. Obě děti byly okamžitě mrtvé.

Na ulici se výstřel rozléhal mezi domy. Konrad Simonsen se za zvukem automaticky ohlédl a pak se mlčky a vážně obrátil ke Komtese. Přistoupil k nim velitel zásahu a řekl:

„Je to za námi.“

Bylo ke dvanácté a situace na škole v Marmorgade už byla pod kontrolou. Zásahová jednotka z místa činu odjela, ve třídě pracovali technici a do školy dorazili přivolaní krizoví psychologové. Všichni byli zasmušilí a strážníci spolu mluvili jen o práci.

Simonsenův pracovní den skončil a Arne Pedersen trval na tom, že ho odveze domů. Navrhl, že než bude zpátky, vyšetřování může vést Komtesa. Souhlasila.

V autě se Konrad Simonsen zeptal:

„To nemáš nic lepšího na práci než mi dělat řidiče?“

„Ale jo, jenže bych s tebou rád probral další postup.“

„Řekl bych, že to je celkem jasné. Do večera budou technici určitě schopní říct, jak to celé fakticky proběhlo, a pak už ti bude chybět jen motiv. Musíš samozřejmě taky objasnit, jak se Robert Steen Hertz dostal k samopalu. A bude to chtít svolat tiskovku. Jinak bych se hlavně snažil zjistit, jestli ten kluk jednal opravdu sám. Pokud má kamarády, kteří mají přístup ke zbraním a plánují něco podobného, potřebujeme to co nejdřív vědět. A ještě mě napadá jedna věc: jestli máš problémy s rozpočtem, tak teď je nejlepší čas požádat o schválení zvláštních výdajů.“

Chvilí o tom diskutovali. Arne Pedersen měl spoustu otázek a Konrad Simonsen mu je rád zodpověděl. Když zahrnuli na odbočku do Søllerødu, bylo téma už vyčerpané a Arne Pedersen se zeptal:

„A co ty osobně? Dostal jsi nějaký případ? Zkrátka jak to šlo u ředitelky?“

Bylo patrné, že se ptá jenom ze zdvořilosti. Myšlenkami byl pořád u střílby ve škole.

„Něco jako případ jsem dostal.“

Arne Pedersen nereagoval a Konrad Simonsen dodal:

„A taky jsem slyšel hudbu.“

„Hudbu? Jakou hudbu?“

„Nevím přesně, ale bylo to vtipné.“

Pověděl mu o té příhodě v kanceláři. Arne Pedersen se překvapeně zeptal:

„A ty myslíš, že je to důležité?“

Zavrtěl hlavou. Ne, to rozhodně není.

Ale tehdy, když přišel po infarktu k sobě, znamenalo to pro něj všechno.

Veselá, strhující hudba z tržiště, kde bylo místo pro každého. Lesní rohy, které svými tóny rvaly starý svět na kusy a nesly své úžasné publikum vstříc budoucnosti. Předzpěvák, který ho zahřál na duši optimistickými vokály a na kratičký okamžik svým zpěvem utišil Simonsenovu bolest na hrudi. Jako by dostal druhou šanci, příležitost si to rozmyslet, změnit svůj život, ano, možná ho i celý pochopit. Pak na něj zaútočilo světlo, tělo ho svou vahou přitlačilo k zemi a bolest cítil všude. Marně se snažil hudbu zachytit rukou, poslední tóny odezněly a bolestí z toho pohybu zanaříkal. Někdo ho vzal za ruku a on otevřel oči.

Konrad Simonsen přišel do práce brzy, sám by dal přednost pozdějšímu vstávání, ale chtěl doprovodit Komtesu; ta teď měla práce nad hlavu s vyšetřováním střelby ve škole na Marmorgade. Pokud tedy chtěl jet s ní, musel se přizpůsobit. Komtesa se na něj usmála. Byla po ránu čilá a svěží. *Mysli na to, že pak budeš zase dřív doma, Simone.* Měla samozřejmě pravdu, ale dorazit domů brzy mu zrovna nepřípadalo jako výhra. Cítil se jako ubožák a zlobil se sám na sebe. Vysvětloval si to tím, že si prostě ještě úplně nezvykl na život po infarktu, a snažil se myslet na něco jiného.

Když vstoupil do své kanceláře, našel tam Paulinu Bergovou. Seděla na pohovce v jeho *separé*, jak se té místnosti začalo hned

přezdívat, a sledovala ranní vysílání televize. Položil desky na psací stůl a šel k ní. Paulina vypnula televizi a bez nějaké větší srdečnosti na obou stranách se pozdravili. Zůstal stát a prohlížel si ji tak dlouho, až uhnula pohledem. Posadil se na opačný konec gauče.

„Vypadáš jako bezdomovec.“

Byla to pravda. Měla na sobě odrané džíny a šedomodrou pánskou košili ošoupanou na límci a na rukávech. Sešlapané sandály měly prasklý pásek.

„Pokud se mnou chceš pracovat, musíš se oblékat slušně.“

„Co kdybych si zítra vzala svoje staré motorkářské kalhoty, mám je ještě zastrčené někde ve skříni.“

Když viděla, že ho to nechává chladným, odsekla:

„Budu se oblékat, jak budu chtít.“

„To se teda pleteš, od zítřka se budeš oblékat tak, jak budu chtít já. Jinak vypadni. Můžeš si vybrat.“

Zamračila se na něj, ale zůstala sedět. Přinesl jí složku, kterou dostal od ředitelky.

„Jørgen Kramer Nielsen, narozen 1951 v Kodani, svobodný, povoláním poštovní doručovatel. Bydliště ve Hvidovru, zemřel po pádu ze schodů ve svém domě někdy kolem dvacátého února, tedy před půl rokem. Přesněji nelze čas úmrtí určit, protože trvalo několik dnů, než ho našli.“

Bez známky soucitu poznamenala:

„Tak už to na světě chodí.“

Podrážděně se na ni podíval a pokračoval:

„V pátek dvacátého devátého února odpoledne objevil mrtvé tělo soused z bytu pod ním na společném schodišti. Tou dobou byl Jørgen Kramer Nielsen mrtvý již nějakou dobu, tělo začínalo páchnout. Soused zavolal záchranku a automaticky povolali i nás. Na místo neštěstí přijel hlídkový vůz se dvěma strážníky a o chvíli později také okrskový lékař. Ten poslal policisty pryč, prověřil okolnosti smrti a vypsál úmrtní list, ze kterého vyplývá, že Jørgen Kramer Nielsen si nešťastnou náhodou zlomil vaz

pádem ze schodů. Takže: žádná kriminálka, žádný soudní patolog, jen rychle šup s ním do márnice a do rakve.“

„To byl ale idiot.“

„Jo, to máš pravdu, ale vysvětlení je prosté. Ten doktor přišel přímo z pořádné pánské jízdy, táhlo to z něj na míle daleko a nebyl pomalu schopný jít rovně.“

„Byl opilý?“

„Nalítý jak dělo, na tom se všichni shodují. No, není to žádná paráda, a bude hůř. Jeden ze strážníků, Hans Ulrik Gormsen...“

Tázavě se na ni podíval, jestli ho nezná. Zavrtěla hlavou, a tak pokračoval:

„...měl podle svých vlastních slov prý hned od začátku podezření, že toho poštáka někdo zavraždil. Přesně takhle to řekl. Jeho pochybnosti pramenily z polohy oběti a také z faktu, že schodiště, na kterém Jørgen Kramer Nielsen upadl, mělo jenom sedm schodů. Gormsen vyfotil mobilem spoustu záběrů mrtvého těla a schodiště, změřil výšku schodiště tak přesně, jak jen to šlo, a vyslechl souseda odspodu a mimo jiné mu vyhrožoval zatčením. Zapomněl jsem se zmínit, že ten soused je kněz. Gormsen se pohádal s okrskovým lékařem, který pak celou záležitost rychle uzavřel. Jak byl ten doktor pod parou, tak to Gormsenovi nejspíš udělal na truc.“

„To si dokážu představit, ale co s tím máme společného my? Tohle je samozřejmě pěkné svinstvo, ale na druhou stranu je pravda, že většinu lidí, které najdou pod schody se zlomeným vazem, nikdo nezabil.“

„Přesně tak a taky naprosto nic nenaznačuje, že právě Jørgen Kramer Nielsen je výjimka. To taky Hansi Ulrikovi Gormsenovi k jeho velkému zklamání naprosto jasně sdělil policejní advokát, když za ním přišel s těmi snímky. Následně neuplynul ani měsíc a Hans Ulrik Gormsen dostal novou práci jako bezpečnostní šéf v soukromé firmě. Tam se tím „poštáckým případem“, jak to nazval, znovu začal zabývat — tentokrát spolu se svou tchyní. Dala se snadno přesvědčit, že došlo ke zločinu. Bohužel

je jeho tchyně místopředsedkyní parlamentního výboru pro právní záležitosti.“

„A sakra.“

„No jo, ale stručně řečeno jde jenom o to, abychom se tím úmrtím dva tři dny zabývali, a pak sepišeme zprávu, která potvrdí, že ten chlapík prostě spadl ze schodů.“

Paulina Bergová uhodla, kam míří.

„Aby ji naše ředitelka mohla ukázat té jeho tchyni, co?“

„Přesně tak. Máš pořád zájem? Nebo mám říct Arnemu, že chceš radši dělat na té střelbě ve škole jako všichni ostatní?“

Rozzlobeně zašermovala rukama ve vzduchu.

„Ten malý tlustoch? Jen to ne, to je hrozně depresivní.“

Na komisařovu výzvu, aby si dávala pozor na jazyk, nic neřekla a chvíli jen tak zírala do prázdna. Konrad Simonsen trpělivě čekal. Nakonec z ní vypadlo:

„Co o tom pošťákovi víme? Rejstřík trestů?“

Konrad Simonsen zavrtěl hlavou.

„Nevíme skoro nic. Máme jen tohle.“

Podal jí ze složky jeden papír.

Při roznášce pošty byl Jørgen Kramer Nielsen pátého března 1996 přepaden a zmlácen. Útočníkem byl čtyřicetiletý kovář z Rødovru, který do té doby neměl s policií nikdy nic do činění. Než na místo dorazil hlídkový vůz a zabránil dalšímu násilí, byl už Jørgen Kramer Nielsen důkladně zmlácený. Odvezli ho do nemocnice ve Hvidovru, ovšem později k tomu nechtěl ani jeden z mužů nic říct a doručovatel odmítl podat trestní oznámení. Kováře nějakou dobu vyšetřovali, ale k obvinění nedošlo.

Paulina Bergová si zprávu přečetla dvakrát, což netrvalo dlouho, pak ji komisaři vrátila a vážným hlasem řekla:

„Pro ostatní jsem tabu, dokonce ani Komtesa mě nechápe a nikdo neví, co se mnou. Jsem pro ně jako nechtěný dárek, něco, co si nepřáli, ale co si nemůžou dovolit vyhodit. Hrozně moc bych chtěla mít vlastní případ, jenže Arne mi nechce nic dát.“

„Ale no tak.“

„Každé ráno, když vstávám, mám pocit, že to bude můj poslední den. A s tím oblečením... prostě nenávidím svoje staré oblečení, to, co jsem nosila, než... se to stalo. Mám z něj hrůzu.“

„Tak nos uniformu, takhle se mnou nikam nemůžeš.“

Najednou se na něj pousmála, upřímně, téměř optimisticky.

„Dobře, řekni mi, čím mám začít.“

Arne Pedersen vyčlenil na objasnění střelby ve škole na Marmorgade hodně prostředků a brzy to přineslo výsledky.

Ukázalo se, že zastřelený učitel byl, jak to vyjádřil Arne Pedersen, pěkná svině. Jmenoval se Tobias Juul a ve volném čase prodával drogy, především dospívajícím dívkám, pár jich bylo i z desáté třídy, kde učil. U něj doma našli široký sortiment drog: extázi, amfetaminy, metamfetaminy a kokain, ale tím jeho pochybné aktivity nekončily. V okamžiku, kdy jeho děvčata — jak jim sám říkal — byla už na drogách plně závislá a dlužila mu hodně peněz, je začal sexuálně zneužívat. Nejdříve sám a pak je prodával dalším.

Arne Pedersen informoval Konrada Simonsena o vývoji vyšetřování. Konrad Simonsen s tím sice neměl nic společného a už vůbec o něm nemohl rozhodovat, ale Arne byl rád, že to s ním může probrat a že u něj najde pochopení. Ohledně Tobiasa Juula ještě dodal:

„Ale dělal to jenom v malém, nebyla to žádná velká ryba.“

„A jak to souvisí s tou střelbou ve škole?“

„Předpokládáme, že šlo o banální žárlivost. Robert Steen Hertz, to je ten chlapec, který střílel, chtěl pravděpodobně pomoci jedné z těch dívek, Maje Nørgaardové. Patřila nejspíš k Juulovým děvčatům, když použiju jeho žargon. Pachatel do ní byl zřejmě zamilovaný, jenže s tou svou postavou u ní neměl žádnou šanci. Možná doufal, že ji tím zachrání nebo tak něco.“

„Vypadá to, že motiv je tedy celkem jasný. Ale co ta zbraň, kde ji sebral?“

„Dobrá otázka. Jak se šestnáctiletý dánský kluk dostane k devítimilimetrovému samopalu ArmyTocx SA-5? To ještě nevím. A ten optimismus ohledně motivu je zatím bohužel nejspíš nepatřičný. Mluvil jsem s Majou Nørgaardovou a ještě s jednou dívkou, ale nepomohly mi ani trochu. Obě popřely, že by něco věděly o tom... vlastně o čemkoliv, na co jsme se zeptali. Dá to ještě práci. A rodiče je v tom ještě podporují, zvláště matka Maji Nørgaardové. Najala si dokonce advokáta. Povídám ti, je to pěkná semetrika, šíleně důležitá a arogantní jako čert. Dcera z ní má hrůzu, což se jí vůbec nedivím. Právě ta její máti nejvíc brání našemu vyšetřování, jenže co s tím nadělám. Možná nakonec budeme muset posbírat fakta oklikou a spolehnout se na informace z druhé ruky.“

„Ale jaký k tomu má ta ženská důvod?“

„To přesně nevím, ale nejspíš se bojí odhalení, že její sladoučká holčička byla zapletená do něčeho nekalého. Jak na tom holka ve skutečnosti je, to je jí očividně jedno. Ale řekni mi, jak to jde s tím pošťákem?“

Arne Pedersen se při té otázce vesele ušklíbl.

„Děláme pokroky.“

„A co Paulina? Nedělá ti problémy?“

„Ne, vůbec ne.“

Konrad Simonsen začal vyšetřování u kněze, který byl sousedem zesnulého poštovního doručovatele Jørgena Kramera Nielsena. Jednak proto, že si chtěl prohlédnout jeho vilu, ale i proto, že tenhle svědek toho nejspíš ví nejvíc. Takže bude mít do zprávy co napsat.

Kněz byl příjemný třicátník a z komisařova překvapeného pohledu na jeho bílý kolárek mu hned bylo jasné, nad čím uvažuje.

„Ano, jsem katolík. Zdá se, že to lidi trochu znejistí, pokud to o mně předtím nevěděli, takže pro začátek vás můžu ujistit, že nekoušu.“

Rozesmál se. Konrad Simonsen se smál s ním a podali si ruce.

Mužovo vyprávění o tom, co onoho dvacátého devátého února zažil, bylo krátké. Vrátil se po dovolené domů a našel souseda mrtvého. Brzy se dostali k nejdůležitější otázce:

„Hýbal jste před příjezdem sanitky s tělem mrtvého nebo měnil jste nějak jeho polohu?“

„A proč bych to prosím vás dělal? Jørgen byl zcela očividně mrtvý, takže jsem mu už nemohl nijak pomoci.“

„Ano, pochopitelně. A co policisté? Změnil některý z nich nějak pozici těla oproti tomu, jak jste ho našel?“

„Myslíte, než ho záchranáři odnesli pryč?“

„No ovšem.“

Kněz se na chvíli zamyslel a pak nejistě odpověděl:

„Ten mladý kriminalista mu položil vedle obličeje krabičku sirek, než začal fotit mobilem. Pro srovnání ohledně velikosti, řekl bych. Pamatuju si, jak mě překvapilo, že má u sebe sirky, kdo prosím vás dneska ještě s sebou nosí zápalky? Ale s tělem nehýbal.“

„Jste si tím jistý?“

„Ano... ano, jsem.“

„Mimochodem, ten člověk není od kriminálky.“

„Tak to je dobrá zpráva.“

„Taky bych řekl. Hlavní vchod bývá normálně zamčený?“

„Ano, vždycky.“

„Kdo od něj má klíče?“

„Samozřejmě já a pak moji noví nájemníci nahoře. Jørgen je měl pochopitelně taky, dvě sady, řekl bych, ale to je jen moje domněnka.“

„Nikdo další? Uklízečka nebo tak někdo?“

„Ne, pokud vím, tak ne.“

„Když už mluvíme o úklidu — jak často se myjí schody?“

„Máme dohodu, že každých čtrnáct dní. Střídáme se, ale... bohužel, je mi líto. Pokud máte na mysli nějaké technické stopy nebo jak tomu říkáte, tak se tu od února už dvakrát opravdu důkladně gruntovalo. Poprvé jsem to tu pořádně vysmýčil já hned

potom a vzal jsem to pořádně vysavačem i šamponem na koberece, přece jenom tu to mrtvé tělo docela dlouho leželo.“

Zarazil se, protože mu to bylo trochu nepříjemné, ale Konrad Simonsen ho přiměl pokračovat:

„A podruhé?“

„Víte, moji noví nájemníci měli pocit, že to tu páchne. Ne, to bych byl nespravedlivý, zdálo se to jenom té paní, a to až poté, co se dozvěděla, jak Jørgen odešel. Tak jsme se s jejím mužem složili a zavolali profesionální úklidovou firmu a ta pak chodbu a schody vyčistila ve velkém stylu. Pro klid v domě, jestli mi rozumíte?“

Konrad Simonsen si povzdechl.

„S tím už nic nenaděláme. Vadilo by vám, kdybych se tu trochu porozhlédl?“

Kněz nic nenamítal.

Schodiště vypadalo jako jakékoliv jiné schodiště. Za vchodovými dveřmi byla malá dlážděná hala a z ní vedly tři schůdky na první odpočívadlo, kde byl vchod do přízemního bytu a odkud vedly delší schody k druhému odpočívadlu. Tam tehdy ležel Jørgen Kramer Nielsen. Odtud vedly poslední schody ke vstupním dveřím bytu v prvním patře, vedle nichž stála šatní skříň. Na všech podlahách kromě vydlážděné haly byl položen koberec, zábradlí bylo nově nalakované a černě se lesklo. Stěny zářily bělobou a čistotou a viselo na nich pár nudných zarámovaných obrazů nějakého neznámého umělce. Ze stropu v prvním patře visela velká bílá skleněná lampa, která by nutně potřebovala oprášit, a okno ve výši podlahy nejvyššího odpočívadla narušovalo svým kouřovým sklem zalitým do olova dojem jistého maloměstáckého vkusu. Konrad Simonsen několikrát vystoupal po schodech až nahoru a zase sešel dolů, ale přestože namáhal ducha i smysly, nevedlo to k ničemu jinému, než že ho začaly bolet nohy.

Paulina Bergová probrala papíry a dokumenty z Nielsenovy pozůstalosti. Neobešlo se to úplně bez problémů.

Sdělila Konradu Simonsenovi:

„Jeho věci jsou uloženy ve skladu stěhovací firmy Expres na ulici Petera Adlera ve Hvidovru. Ale když jsem tam dorazila, řekli mi, že si je má zrovna přijet vyzvednout nový majitel. Tak jsem jim tam pohrozila čertem ďablem a pak jsem letěla do Glostrupu na pozůstalostní soud, aby je správce dědictví opětovně zajistil, přestože už je předtím uvolnil k prodeji. Byla kolem toho strašná spousta byrokratických keců a nejspíš si na mě pár lidí bude stěžovat, protože jsem to soudci i těm ostatním musela říct pěkně od plic, abych dosáhla svého. Ale za to může sakra naše ředitelka, měla jim to už dávno dát vědět.“

„Takže na policejní ředitelku jsi křičela taky?“

„Jo, na ni taky, i když s tou je ještě celkem šlo. Zato mi dali pěkně zabrat ti škrobení panáci u pozůstalostního soudu. Představ si, podařilo se mi najít Nielsenovu závěť, tedy přesněji řečeno žlutou obálku, na které je napsáno ‚závěť‘. Nevím, co je uvnitř, neotvírala jsem ji, ale okamžitě jsem zavolala správci dědictví a řekla mu o tom. A co bys řekl, myslíš, že měl radost nebo že se aspoň trošku zastyděl nad svou vlastní chybou? Ani náhodou, naopak měl tu drzost po mně chtít, abych mu tu obálku přivezla do Glostrupu. Tak na to jsem mu samozřejmě řekla, ať se jde vycpat.“

„Samozřejmě.“

Omluvně se usmála.

„Měla jsem špatný den, to je mi teď taky jasné, ale co bys na mém místě udělal ty?“

„Zajel bych do Glostrupu, ale na tom nezáleží. Postarám se o to, pokud z toho budou problémy. Když jsi teď pro změnu tak hezky oblečená.“

Paulina Bergová měla na sobě decentní šedou sukni ke kolům a šedý jednoduchý rolák. To oblečení by se dobře hodilo k padesátileté knihovnici, ale oproti tomu, jak vypadala minulý týden, to byl jasný pokrok. Ušklíbla se a komisař se zeptal:

„A našla jsi jinak něco zajímavého?“

„Těch papírů tam bylo fakt moc, nemohla jsem je moc detailně zkoumat, tak jsem to jenom tak prolítla. Byl tam mimo jiné asi milion školních sešitů s matematickými výpočty, nejspíš to byl jeho koníček. Taky si schovával účtenky z místního supermarketu Netto, měl je pěkně uspořádané za celých jedenáct let a na zadní straně každé účtenky jsou vždycky napsaná dvě čísla. První udává konečnou sumu na účtence, ovšem na to druhé jsem nepřišla. Ale něco vyloženě zajímavého... nenašla jsem asi opravdu nic, ale to se nejspíš ani nedalo čekat.“

Souhlasil s ní, že nedalo. Váhavě pokračovala:

„Něco trochu zvláštního se asi najde vždycky. U každého.“

Pošťák například vlastnil starý fotoaparát, zvětšovák a veškeré příslušenství, ale žádné vyvolané fotografie neobjevila. Kromě toho bylo z účtenek patrné, že si pravidelně kupoval dobíjecí karty, a přestože byla v bytě i nabíječka, mobil tam nikde nenašla. Došla k závěru, že ho asi sebral pohřební zřízenec. O tom Konrad Simonsen pochyboval, ale nahlas neřekl nic.

„Ještě něco?“

„Z účtenek z Netta je vidět, že měl nadměrnou spotřebu čistící na okna. Nechápu proč, člověk by si myslel, že snad musel mít někde nějaký skleník, ale nic takového neměl. A mimochodem byl pěkně v balíku. V okamžiku smrti měl v bance 1,7 milionu korun, které získal v roce 1999, když dům prodal knězi a sám zůstal v prvním patře jenom jako nájemník. A za posledních pět let z účtu nevybral ani na něj nevložil nějaké podstatnější částky, jenom každý měsíc posílal čtyři sta čtyřicet korun katolické farnosti.“

„Takže byl katolík?“

Přikývla a podívala se na hodinky.

„Omlouvám se, ale za půl hodiny mám být u psychiatra a tebe už taky brzy přijdou vyzvednout. Na co se mám podívat v pondělí?“

To sám netušil, a slíbil jí tedy, že jí ještě zavolá. Když odešla, podíval se taky na hodinky a zjistil, že měla pravdu: za chvíli se pro něj někdo zastaví. Kolegové se v odvozu střídali, možná na

to měli i nějaký rozpis, to nevěděl a ani se neptal, ale doufal, že dnes bude na řadě Komtesa. Moc se nevidáli, večer přicházela pozdě, a když ráno vstával, byla už často pryč. Teď je čeká víkend, ale Komtesa asi stejně bude muset pracovat na té střelbě ve škole. Povzdechl si a těšil se, až zas bude moci řídit auto sám. Vtom se ozvalo klepání na dveře, na minutu přesně, no jo, opravdu na něj dávají pozor. Vstoupil mladý strážník, kterého neznal.

V pondělí ráno ztrácel Konrad Simonsen čas rozhovorem se dvěma zdravotníky, kteří tehdy v únoru odváželi mrtvé tělo Jørgena Kramera Nielsena z vily. Dalo mu práci, než je našel, a z jejich výpovědí se nedozvěděl vůbec nic. Ani telefonát lékaři, který vystavil úmrtní list, k ničemu nevedl. Prý se na ten případ bohužel nepamatuje, což mu komisař naprosto věřil. Hanse Ulrika Gormsena se mu nepodařilo zastihnout a víc už toho za ten den nestihl. Čtyři hodiny utekly neuvěřitelně rychle.

Den nato, v úterý, bylo krásně, na jasném modrém nebi zářilo slunce a komisař měl v plánu rozhovor s partákem Hanse Ulrika Gormsena. Byla to žena a přišla v dokonale upravené uniformě s policejní čepicí nanejvýš korektně zasunutou pod levou paží. Strnulá jako cínový vojáček stála uprostřed kanceláře a tekl z ní pot. Když jí nabídl židli, seděla stejně rovně a předpisově, jako předtím stála.

Konrad Simonsen se jí vyptával na průběh událostí, aniž by očekával, že uslyší něco nového. Ale ukázalo se, že si vzpomněla na jeden detail, který přehlédla. Šlo o krev, lépe řečeno chybějící krev.

„No, on tam prostě ležel a byl mrtvý, ale nebyla tam žádná krev nebo něco, prostě byl mrtvý.“

„Takže nekrvácel?“

„Ne, nijak zvlášť, neviděla jsem žádnou opravdovou krev.“

„Opravdovou?“

„Ano prosím.“

Nejradši by s ní zatřásl, aby se trochu uvolnila, ale to samozřejmě nešlo.

„Viděla jste tedy něco, co vypadalo jako krev, ale nebyla to krev?“

Byla to divná otázka, ale žádná lepší ho nenapadla.

„Nic.“

„Zkuste zavřít oči, představte si, že jste znovu tam na těch schodech, a teď mi povězte, proč jste si tehdy v jedné chvíli nebyla jistá, jestli tam krev je, nebo není.“

Zavřela oči a řekla:

„Ten mrtvý měl totiž na ruce několik ran. Byly to takové oděrky, ale nekrvácelo to, měl jenom sedřenou kůži, určitě od toho pádu. Mohlo by to být vidět na těch snímcích, co nafotil Hans Ulrik na mobil. Podle mě to tam musí být.“

Konrad Simonsen vytáhl z police za sebou pořadač, našel v něm papíry s fotografiemi a zjistil, že má policistka pravdu. Skoro na polovině záběrů byla ta oděrka na Nielsenově pravé ruce vidět. Docela zřetelně, pokud o ní člověk věděl.

„Můžu zas otevřít oči?“

„No jistě, sakra, samozřejmě že můžete a moc vám děkuji za pomoc.“

„Je to všechno?“

Viděl, že se nervozitou celá třese, oči zabodnuté do země; ještě nikdy neviděl žádného kolegu tak napjatého.

Sepnul ruce před bradou, pár vteřin ji pozoroval a pak ji propustil:

„Ano, to je všechno.“

Zmizela z kanceláře, než bys řekl švec. Komisař zavolal Paulině Bergové a pověděl jí o té oděrce.

Paulina Bergová tuhle policistku velmi dobře znala, protože s ní dříve pracovala, než dostala místo v oddělení vražd. Když se další den setkala s Konradem Simonsenem, divila se:

„To se mi vůbec nechce věřit. Taková nikdy nebyla, spíš naopak.“

„Je škoda, žes tu včera nebyla, nic podobného jsem nikdy neviděl. Ale co ti řekl Melsing?“

Předtím ji poslal za šéfem technického oddělení, Kurtem Melsingem, aby mu dala prohlédnout fotky mrtvého pošťáka z policistova mobilu. Chtěl znát jeho bezprostřední reakci. Paulina Bergová řekla:

„Probíral se těmi fotkami, něco si pro sebe bručel a pak prohlásil, že spadnout ze schodů se dá mnoha různými způsoby.“

„Jenom tohle?“

„Něco takového. Pokud bychom to chtěli mít prošetřené pořádně, tak by musel to schodiště změřit, mít k ruce originály těch fotek a kromě toho bychom museli půl roku počkat. Ze Spojených států koupili nový program, který by nám pravděpodobně mohl pomoci, ale nikdo s ním ještě neumí pracovat. Kdybychom chtěli oficiální vyšetřování, máš mu ty nebo Arne zavolat.“

Konrad Simonsen zavrtěl hlavou.

„Ale ne, vždyť je to jedno.“

„Taky jsem mu řekla, že to nejspíš chtít nebudeme. Jo a dneska tě vezu domů já, za chvíli bychom měli vyrazit.“

V autě toho moc nenamluvili, jen sem tam něco nezávazně prohodili.

„Už se zjistilo, jak si ten tlustoch opatřil samopal. Arne ti později ještě zavolá.“

„Mluv o tom chlapci slušně. Kolikrát ti to mám opakovat?“

A o chvíli později Paulina řekla:

„Jsi si jistý, že se třásla nervozitou? To jí vůbec není podobné.“

„Když to říkám, tak je to pravda.“

„Co kdybych si s ní promluvila já?“

Otočil hlavu a zadíval se na ni.

„Že by Nielsenův mobil?“

„Jo!“

Arne Pedersen komisaři opravdu odpoledne zavolal. Konrad Simonsen odpočíval a oddával se dennímu snění, v telefonu působil rozespale.

„Co děláš? Spal jsi?“

„Vzpomínal jsem na jednu slečnu, co jsem kdysi znával.“

Arne Pedersen se omlouval, že ho vyrušil, tak otevřená odpověď ho trochu vyvedla z míry. Tyhle věci si Konrad Simonsen většinou nechával pro sebe. Arne Pedersen začal vysvětlovat, jak to bylo s tím samopalem.

Robert Steen Hertz, tedy chlapec, který ve škole na Marmorgade zastřelil svého učitele Tobiasa Juula, měl dobrého přítele ve Spojených státech. Ten kamarád se jmenuje Russ Andrews a bydlí v Burlingtonu ve Vermontu. Robert Steen Hertz se s ním seznámil před rokem, když byl se třídou ve Státech na školní výměně. Chlapci brzo objevili společný zájem o zbraně, lépe řečeno absolutní posedlost zbraněmi. Když se Robert Steen Hertz vrátil do Dánska, psali si kluci často přes internet, nejvíc právě o zbraních. V březnu bylo Russu Andrewsovi osmnáct, a tak si mohl legálně opatřit zbraň, protože stát Vermont má v této oblasti spolu s Arizonou a Aljaškou nejliberálnější zákonodárství. Takže nakoupil zbraně za všechny své peníze a pořídil i samopal pro svého kamaráda. Mladíci si poradili i s tím, jak ho dostat do Dánska: Robert Steen Hertz nejdříve poslal na neexistující adresu v Burlingtonu balíček vážící zhruba stejně jako ArmyTocx SA-5 a čtyři balení nábojů. O necelý měsíc později listonoš balík Robertu Steenu Hertzovi donesl zpět s tím, že adresát je neznámý. Ještě téhož dne odeslal Robert Steen Hertz nový balík, tentokrát expres, nejrychleji, jak to pošta zvládla. Druhá zásilka obsahovala obal z původního balíku se všemi správnými razítky a zpátečními nálepkami a byla adresována Russu Andrewsovi. Ten pak do původního kartonu vložil zbraň i s náboji. Andrewsův nejstarší bratr pracuje pro soukromou firmu rozvážející v Burlingtonu větší zásilky a právě jeho přičiněním byl pak balík už podruhé vrácen do Dánska. Vracený balík už

nikdo nekontroloval, protože jednou prošel skenerem při cestě tam, a po dalším měsíci čekání Robert Steen Hertz obdržel zásilku se samopalem, tentokrát s doporučením od pošťáka, aby si dával na adresy trochu větší pozor, až zas bude něco posílat do Států.

Arne Pedersen celý příběh uzavřel:

„Pak už to bylo *easy*. Pomocí inbusu a pilníku na kov upravil podle internetového návodu pistoli z poloautomatu na automatiku s kadencí deseti výstřelů za vteřinu.“

Konrad Simonsen zabručel:

„Pár celníků si teď asi sype popel na hlavu.“

„Dáni i Američané už pracují na změnách, to si piš.“

„A co peníze, nebo to byl snad dárek od kamaráda?“

„Jo, dárek, ale z tátovy kreditky. Otec toho amerického kluka je vekslák nejhoršího kalibru, ale očividně mu to vynáší, protože si ani nevšiml, že mu na účtu chybí čtyři tisíce. Takové drobné ho prý neberou, přesně tak to řekl.“

Konrad Simonsen mu poděkoval za informace, které očividně mohly počkat do zítřka, a trpělivě čekal, až se Arne Pedersen vytasí s pravým důvodem svého telefonátu. Nakonec se dočkal a týkalo se to, přesně jak tušil, Maji Nørgaardové. Ta nadále odmítala spolupracovat, což byl obrovský problém, protože bez její pomoci bylo jen stěží možné definitivně potvrdit Hertzův motiv. Arne Pedersen už nevěděl, co by ještě zkusil. Konrad Simonsen slíbil, že se druhý den zúčastní schůzky vyšetřovatelů, přestože si nebyl jistý, čím by mohl přispět.

Přesně týden poté, co se Konrad Simonsen vrátil po nemoci do práce, uzavřel zprávu o smrti Jørgena Kramera Nielsena pro policejní ředitelku. Zpráva uváděla, nikterak překvapivě, že pošťáková smrt byla zaviněna nešťastným pádem na schodech a nebyla následkem žádného trestného činu. Konrad Simonsen zprávu vytiskl, naposledy ji přečetl, opravil pár maličkostí, znovu ji vytiskl

a vzal papíry s sebou na schůzku s Arnem Pedersenem. Podával mu zprávu s otázkou:

„Pošleš to? Teď to tu máš přece na starosti ty.“

Arne Pedersen odmítl:

„Ne, díky. Čím méně s ní mám do činění, tím líp.“

Tím mínil policejní ředitelku. Konrad Simonsen svařtil obočí, ale mlčel.

O chvíli později dorazili na schůzku ostatní, čtyři policisté, mezi nimi Komtesa, kteří se podíleli na vyšetřování střelby ve škole. Nejdřív promluvil Arne Pedersen o Maje Nørgaardové, informace byly určené především Konradu Simonsenovi.

„Jak už jsem ti říkal, předpokládáme, že Robert Steen Hertz vraždil z obyčejné žárlivosti. Byl nešťastně zamilovaný do Maji Nørgaardové, která byla jeho spolužačkou už od první třídy. Kvůli ní se také rozhodl chodit ještě do desáté třídy, přestože by po deváté určitě neměl problém dostat se na gymnázium. Nebyl ovšem tak hloupý, aby nepochopil, že u ní nemá sebemenší šanci, takže ji miloval jenom tak říkajíc na dálku. Ale když se pak dostala do spárů Tobiase Juula, což považujeme za nanejvýš pravděpodobné, po nějaké době se to domákl a postupně zjistil, o co jde. Skládal si informace z toho, co kde zaslechl...“

Dál se Arne Pedersen nedostal. Přerušila ho Paulina Bergová, která vtrhla do kanceláře jako velká voda. Ignorovala rozzlobené pohledy přítomných a strkala Konradu Simonsenovi před oči nějaký mobil.

„To je ten Nielsenův mobil!“

Konrad Simonsen se snažil ovládnout.

„Nemohlo by to počkat, Paulino?“

Místo odpovědi zmáčkla několik tlačítek a na displeji telefonu se objevila fotka mladé ženy, měla světlé vlasy a usmívala se. Zmáčkla znovu a objevil se další snímek. Stejná dívka stála v obývacím pokoji, v pozadí bylo vidět televizi a lustr. Dívka byla nahá a tentokrát se nesmála.

Konrad Simonsen překvapeně vyhrkl:

„Maja Nørgaardová?“

Bylo to spíš konstatování než otázka. Paulina Bergová přitakala:

„A v Nielsenově mobilu!“

Nebylo to poprvé, co se jim na oddělení vražd protnuly dva zdánlivě nesouvisející případy. Čas od času se to stávalo. Mobilní telefon šel z ruky do ruky a Paulina Bergová dodala:

„Tobias Juul mu ty fotky poslal jako MMS letos třiadvacátého ledna spolu s textem: *Neděle 10.00*. Nic víc. Ale nevím, kde to bylo foceně.“

S tím pomohla Komtesa:

„Podle toho lustru je to v Juulově obývacíku. Ale odkud se Tobias Juul a Jørgen Kramer Nielsen mohli znát?“

Arne Pedersen se rozesmál.

„To sice nevím, ale jsem si jistý, že Maja Nørgaardová se bude zatraceně snažit, aby se ty fotky nedostaly k její matce. Potřebuju si s ní promluvit o samotě, bez matky a bez advokáta. Nenapadá tě, jak to provést, Komteso? Znáš její návyky?“

Komtesa nezaváhala.

„V pátek mezi šestou a osmou chodívá do hospody U Jednooké husy na Balle Allé 4 v Enghavu hned naproti nádraží. Tam si dávají s kamarádkami panáka na rozjezd, než vyrazí do centra na diskotéku.“

Konrad Simonsen nenápadně upustil svoji zprávu do koše na papír. Potom oznámil:

„Promluví s ní sám.“

Nikdo nic nenamítal.

Podnik U Jednooké husy byl klasická stará hospůdka. Měla jen jednu místnost — na jedné straně byl výčep a na druhé blikala řada hracích automatů. Lokál byl obložený tmavým dřevem, které skvěle ladilo s osmi těžkými tmavě namořenými dřevěnými stoly i se židlemi. Na stolech ležely oválné červené umělohmotné

prostírky s dírkami propálenými od cigaret a pod stropem bzučel starý měděný větrák. Potichu tu hrála hudba, dánské popové hity.

Hospoda byla poloprázdná. Většina hostů byli chlapi od padesáti let výše, jen u nejvzdálenějšího stolu seděly tři dívky, které se ostatních očividně stranily.

Konrad Simonsen se vyškrábal na barovou stoličku, a když barman vzhlédl od kostek, které hrál se dvěma přiopilými zákazníky, objednal si u něj pivo. Nalil si do sklenice a usrkl. Rozhodně nehodlal svoji dietu porušit zrovna tady.

O chvíli později barman dohrál. Byl to energický čtyřicátník, přátelsky se usmíval, byl pozorný a střizlivý. Konrad Simonsen ho mávnutím přivolal a diskrétně mu ukázal policejní průkaz. Pak se nahnul přes pult a pošeptal mu:

„Jsem z oddělení vražd a nechci vám ani podniku dělat problémy. Zvlášť pokud budete spolupracovat.“

Barman neváhal ani vteřinu:

„Rád vám pomůžu.“

Konrad Simonsen ukázal na dívky sedící vzadu v lokále a poznamenal:

„Ty dívky sem zrovna moc nezapadají, co?“

Barman mu to vysvětlil — strýc rusovlásky má v hospodě poloviční podíl, takže tu mají levnější pití a útrata se jim píše na účet. Konrad Simonsen ho požádal:

„Za chvíli si k nim půjdu sednout, mohl byste pak přijít a vyhodit ty dvě, co jsou k nám zády?“

„No jo, jestli na tom trváte.“

„Trvám, a vypakujte je úplně pryč, nechci, aby se poflakovaly někde venku za dveřma.“

Barman zaváhal.

„Řekl bych, že ani jedna z nich není plnoletá, takže vaše licence...“

Zbytek věty nechal viset ve vzduchu a chlapík s úsměvem kapituloval:

„Fajn, vyprovodím je a žádný poflakování venku.“

Když si Konrad Simonsen přisedl na volnou židli k dívkám, pochopitelně hlasitě protestovaly. Komisař si však jejich nadávek nevšímal, tiše odhadoval situaci a byl rád, že Maja Nørgaardová sedí vzadu. Pokud by chtěla utéct, musela by podlézt stůl. Celá hospoda výstup sledovala, zvláště když barman bez velkých emocí vystrkal dívčiny dvě kamarádky na ulici a posadil je do taxíku.

Maja Nørgaardová na něj okamžitě vyjela:

„Vy jste určitě polda, co?“

Hloupá nebyla, ukázal jí průkaz.

„Budu s váma mluvit jenom s advokátem.“

Komisař měl připravený Nielsenův mobil v náprsní kapse, takže stačilo zmáčknout jediné tlačítko a displej se rozsvítil. Poslal jí mobil přes stůl a vyčkával. Za chvíli zasyčela:

„To jste doma slintal nad mýma fotkama, jo? To je fakt nechutný. Proč radši normálně nežijete?“

„Můžeš klidně jít, Majo, jestli chceš. Ale řekl bych, že tvoje matka nebude zrovna nadšená, až se dozví, že tvoje hanbaté fotky kolují pro rozehrátí mezi starými...“

„To byste neudělal!“

Konrad Simonsen s klidem odtušil:

„Možná že jo, možná že ne. To záleží jenom na tobě.“

Viděl, že už je zlomená, jen to ještě sama nevěděla. Když si lokla ze sklenice, třásla se jí ruka. Pila breezer, Smirnoff Red Ice. Komisař dal znamení barmanovi, který k nim okamžitě přišel.

„Odneste to, prosím vás, a dejte nám místo toho kolu a mine-rálku.“

Ukázal na sklenice na stole a barman je hned odnesl. Maja Nørgaardová nic nenamítala, jenom zašeptala:

„Tak co ode mě chcete?“

„Nejdříve si s tebou promluvíím já, pak se tě na pár věcí ze-ptají Arne Pedersen a Kom... Nathalie von Rosen, oba je už znáš, a nakonec si popovídáš se sociální pracovnící. A všem řekneš pravdu a nic, zdůrazňuju nic, nevynecháš.“

„A vy ty fotky neukážete mámě?“

„A já jí ty fotky neukážu.“

„A co když lžete a stejně jí je dáte?“

„No tak dám. Musíš mi prostě věřit.“

Zamyslela se a pak na to přistoupila.

„A proč musím jít za tou ženskou ze sociálky?“

„Protože moc piješ a tipuju, že si občas i něco šňupneš, když na to máš. A když nemáš peníze, prodáváš se a scházíš se s hodně špatnou společností. Proto. A taky protože je ti sedmnáct a potřebuješ pomoc, než se dostaneš na úplné dno.“

V očích se jí zaleskly slzy.

„Potrestají mě?“

„To záleží na tom, cos udělala, pokud jsi něco udělala. Ale jak už jsem řekl, podle mě potřebuješ spíš pomocnou ruku než trest. Tak co říkáš? Ano, nebo ne?“

„Ano.“

Řekl jí, že si půjde odskočit, a že kdyby chtěla, má teď možnost odejít. Měl k tomu dva důvody: jednak nechtěl být později obviněn z toho, že ji zadržoval proti její vůli, a pak jí také prospěje, když se nad tím bude moci chvíli zamyslet. Vymočit se nepotřeboval, a tak jen nabral do rukou vodu, opláchl si obličej, osušil si ho několika papírovými ubrousky a napočítal do třiceti. Když se vrátil, pořád tam seděla a hleděla smutně z okna. Posadil se a šel hned rovnou k věci:

„Jørgen Kramer Nielsen, ulice Johannes Lindevej 21 ve Hví-dovru, neděle dvacátého sedmého ledna, deset hodin?“

Odpověděla téměř neslyšně:

„Poprvé jsem byla venku sama, teda bez Tobiasa, a byla jsem hrozně nervózní.“

„Myslíš Tobiasa Juula?“

„Ano. Předtím jsem... to dělala jenom u něj doma. Pozval jednoho kamaráda...“

Naznačila prsty uvozovky.

„...nebo dva, ale to jsme tam pak byly taky dvě holky. A já se měla nechat od jednoho z nich sbalit, to mi bylo samozřejmě

jasný. Půlku peněz jsem dostala já a druhou půlku si nechal Tobias. Byly z toho obyčejně dva tisíce, a když jsme měli štěstí, tak i tři. Někdy mi dal místo peněz koks nebo perník, ale vždycky byl fér a nikdy mě nepodrazil.“

Konrad Simonsen si pomyslel, že to zhruba odpovídá představám vyšetřovatelů. Tiše ji vybídl, aby pokračovala:

„Ale s Jørgenem Kramerem Nielsenem to bylo jinak?“

Přikývla.

„Nabízel šest tisíc za to, že přijedu k němu domů a budu tam dělat normální věci jako koukat na televizi, povídat si, jíst... nic zvláštního... akorát jsem při tom měla být nahá. A večer jsem se mohla zas vrátit domů. To mělo být všechno.“

„Takže jsi k němu jela?“

„Nejdřív jsem nechtěla. Přišlo mi to divný a taky byl dost starej. Ale Tobias mě přemluvil s tím, že fakt nic jinýho nebude. Jørgen se mě prý ani nedotkne a celou dobu bude oblečený, za to mi prý ručí. A tak jsem tam nakonec šla.“

„V neděli dvacátého sedmého ledna dopoledne?“

„Nejspíš jo.“

„Povídej.“

„Není o čem, bylo to fiasko. Jørgen si se mnou chvíli povídal a pak mě poslal domů. Myslím, že jsem tam nebyla ani půl hodiny.“

„Nelíbila ses mu?“

„On za to vlastně nemohl. Chtěl plnoletou holku, a mně bylo tehdy jen šestnáct. Tobias mě navedl, že mu mám zalhat, až se zeptá, a tak jsem lhala. Tvrdila jsem, že mi je osmnáct a chodím do přípravy na univerzitu, jenže on mě okamžitě prokoukl. Zeptal se mě, co máme za předměty a co zrovna probíráme, a s tím jsem nepočítala. Poslal mě domů. Ale vůbec mi nenadával, vlastně byl docela fajn a dal mi dva tisíce, že jsem přišla, a ještě peníze na taxíka.“

„Zmínil se nějak o tom, proč máš být nahá?“

„Ne, k tomu jsme se vůbec nedostali.“

„Myslíš, že Tobias Juul poslal k Jørgenu Krameru Nielsenovi i jiná děvčata?“

„Asi jo. Jinak by toho asi nevěděl tolik o tom, co vyžaduje. Ale jistá si tím nejsem.“

„A víš, odkud se Tobias Juul s Jørgenem Kramerem Nielsenem znali?“

„Tobias pracoval kdysi jako brigádník na poště, kde dělal Jørgen listonoše. Bylo to myslím někde v Rødovru, ale už je to dávno.“

To souhlasilo, dívka zřejmě mluvila pravdu. Podíval se jí zpříma do očí a prohlásil:

„Jørgen Kramer Nielsen byl předevčírem zatčen. Je podezřelý, že minimálně sedmkrát hrubě napadl mladé dívky.“

Z obličeje jí zmizela barva a byla najednou celá bílá. Komisař si byl jistý, že něco takového se nedá předstírat. Když se trochu vzpomatovala z leknutí, řekla:

„Nebudu tvrdit, že mi něco udělal, protože to není pravda.“

Konrad Simonsen se omluvil a vysvětlil jí, jak se věci doopravdy mají. Pak jí položil spoustu dalších otázek, ale nic podstatného se už nedozvěděl.

Byli u konce a komisař dívku pochválil:

„Bylo to dobré, Majo. Teď už ti zbývají jen dva rozhovory. Když při nich budeš taky tak otevřeně odpovídat jako teď, tak to určitě dopadne dobře.“

„Budu se snažit, ale... nemohl byste tu být se mnou, až přijdou?“

„Nepřijdou sem, musíš se mnou na stanici, ale nemusíš mít strach. Nikdo na tebe nebude křičet. A můžeme si cestou koupit něco k jídlu. A jestli ti na tom záleží, tak tam s tebou zůstanu.“

Cestou na policejní stanici oba většinou mlčeli. Dívka promluvila jen dvakrát. Poprvé když se vraceli do auta s balíčky z McDonaldu:

„Já jsem to vnímala opravdu jako skutečnost, že zastřelil moje spolužáky. Viděla jsem na vlastní oči, jak měli těla provrtaná

kulkami a byli mrtví. A přitom to tak vůbec nebylo. Vůbec to nechápu.“

Konrad Simonsen jí věřil. Byl si jistý, že opravdu byla přesvědčená o tom, co jim vyprávěla po svém úniku ze třídy. V extrémně vypjatých situacích si mozek vytváří své vlastní obrazy. Snažil se jí to vysvětlit, ale moc se mu to nepovedlo.

„Kvůli tomu Roberta zastřelili? Bylo to kvůli tomu, co jsem řekla?“

„Vůbec ne. Roberta Steena Hertze jsme zastřelili, protože nebyla jiná možnost. S tebou to nemělo vůbec nic společného.“

Po očku na ni pohlédl a viděl, že mu nevěří. Nechala to být a řekla:

„Omlouvám se za ty nadávky předtím.“

Mávl nad tím rukou, kolikrát ho častovali mnohem horšími jmény.

Když se opět usadili v autě, ozvala se zase:

„Vzpomněla jsem si ještě na jednu věc.“

„Jakou?“

„Je to trochu... já nevím. Možná to může ještě počkat.“

Trochu se začervenala a komisaře napadlo:

„Chceš o tom radši mluvit se ženou?“

„Jo, ne... vlastně je to jedno. Když jsem měla jít k Jørgenovi a taky když mě fotili, chtěli, abych měla chloupky. Teda jako abych nebyla vyholená, chápete. Musela jsem počkat, než... no prostě než to tak bylo.“

„Zajímavé,“ glosoval to Konrad Simonsen a opravdu ho to zaujalo.

Nikdo z oddělení vražd nepochyboval o tom, že Maja Nørgaardová nebyla jediná dívka, kterou Tobias Juul prodával Jørgenu Krameru Nielsenovi a dalším mužům. V tomto světle mohlo i to bezdůvodné napadení pošťáka v roce 1996 nakonec mít celkem jasný motiv. Konrad Simonsen zahlédl ženu, kterou hledal,

v nejvzdálenějším koutě hřiště, seděla na lavičce, četla si časopis a volnou rukou pohupovala kočárkem. Občas vzhlédla a usmála se na holčičku, která ležela na břiše v blízkém pískovišti a s chutí nabírala písek lopatou.

Konrad Simonsen si k ženě přisedl na lavičku. Na chvíli zvedla oči od časopisu a pak se dala opět do čtení. Komisař šátral v náprsní kapse po průkazu, ale rozčileně zjistil, že si ho zapomněl vzít. Pak se klidným hlasem představil a vysvětloval:

„Policejní průkaz jsem bohužel nechal doma.“

Žena složila magazín, strčila ho do košíku pod kočárkem, sundala si brýle, opatrně je uložila do pouzdra, zhluboka vzdychla a pak teprve promluvila:

„Znám vás z televize, předpokládám, že jde o Tobiasa Juula?“

„Ano, částečně.“

„Tobias byl nejhorší člověk, kterého jsem v životě potkala. Vzpamatovávala jsem se z toho několik let. Přesto mi ho bylo líto, když jsem se z televize dozvěděla, že je mrtvý. Nechápu to, celou dobu jsem ho tak hrozně nenáviděla.“

„Kdy jste se s ním seznámila?“

„Už je to dávno, bude to přes deset let. Bylo mi sedmnáct, když jsem se k němu přestěhovala, a dneska je mi devětadvacet, tak si to můžete spočítat. Je nutné, aby se o... o tomhle dozvěděl můj muž? Ráda bych se tomu vyhnula.“

„Nemusíte mít obavy, budu diskrétní. Takže vy a Tobias jste bydleli spolu?“

„Ano, dva roky. Ale neoficiálně, já měla pořád stále bydliště u rodičů. Zajímalo by mě, jak jste na mě přišel.“

„Byly to jenom dohady. Váš otec přepadl pátého března 1996 jednoho listonoše.“

„To je pravda, ten chudák se jmenoval Jørgen Nielsen. Bylo to hrozné a mohla jsem za to já. Před půl rokem mimochodem zemřel a já na něj občas myslím.“

Konrad Simonsen jí krátce řekl o okolnostech případu a pak ji nechal mluvit. Její vyprávění se shodovalo s tím, co slyšel od

Maji Nørgaardové, až na to, že ji Jørgen Kramer Nielsen neodmítl. Dva roky ho pravidelně navštěvovala poslední neděli každého lichého měsíce. Pokaždé si domů odnesla čtyři tisíce korun, dokud na to náhodou nepřišel její otec. Konrada Simonsena zajímalo:

„Od koho se to dozvěděl?“

„Od sousedky, takové staré drbny, co měla oči všude. Taky už je po smrti.“

„A nemusela jste dělat nic jiného než být tam nahá?“

„Jinak nic. Mohla jsem si klidně dělat, co jsem chtěla. Bývalo to tam docela fajn a na nahotu jsem si brzy zvykla, to jinde mě Tobias nutil dělat mnohem horší věci. Někdy mi bylo trochu zima, ale to byla asi jediná nepřijemnost.“

„Nikdy o vás neprojevil zájem?“

„Ne, nikdy ani neměl žádné nemravné poznámky nebo tak. Ale řekla bych, že určitým způsobem to pro něj mělo nějaký sexuální význam.“

„Zeptala jste se ho, proč to chtěl? Časem jste se přece museli docela dobře poznat.“

„To ano. Kupoval mi i dárky k narozeninám a k Vánocům. Bylo to od něj hezké. Ale nikdy jsem se ho neptala, proč chce, abych za ním chodila. Ale při jedné z posledních návštěv mi ukázal tu svoji půdu, takže jsem si to tak nějak domyslela. Měla jsem mu nahradit tu dívku shora, ale on mi o ní nikdy nic neřekl. To podkroví bylo jeho největší tajemství a musela jsem mu slíbit, že o tom nikdy nikomu neřeknu, což jsem až doteď taky dodržela, ale vy jste tam nahoře stejně určitě už byl, ne?“

Hned jak odešel ze hřiště, zatelefonoval knězi a objednal si taxík.

O tři čtvrtě hodiny později vystupoval u vily, kde dříve bydlel Jørgen Kramer Nielsen. Kněz ho doprovodil nahoru po schodech do bytu v prvním patře a vysvětloval:

„Dlouho jsme ten vchod nemohli najít. Pomáhal mi i nynější nájemník, ale mezitím už musel odjet do práce. Chvíli už jsme

mysleli, že tu žádný není, ale nakonec jsme ho objevili. Jørgen ho zamaskoval jako normální stropní desku v koupelně. Já jsem šel nahoru jako první, a když jsem rozsvítil světlo a viděl, co tam vybudoval, říkal jsem si, že raději slezu dolů a počkám na vás.“

Půdní prostor komisaře ohromil. Nikdy nic podobného neviděl, a když opatrně vstoupil, cítil se tam zvláště cize. Po pár krocích se zastavil a pocítil bláhové nutkání se zout, zatrnulo mu a cítil se náhle jako vetřelec, nezasvěcenec, voyeur, který si vynutil vstup do duše mrtvého muže.

Stěny byly obložené zrcadly. Byla čtvercová a broušená, každé zhruba velikosti dlaně, a byla umně sestavena tak, aby pokrývala všechny plochy: velké zešíkmené stěny pod střechou, obě rovné zdi i podlahu. U stropu byla řada zářivek, jejichž tvrdé paprsky se lomily v nekonečných odrazech a nenasytně se ve stovce kopií zmocnily každého, kdo se opovážil vstoupit. Nebyla tam žádná okna ani nábytek.

Nejpůsobivější však byly obrazy. Snažil se je spočítat, aby si od nich na chvíli udržel odstup. Bylo jich celkem osmnáct, všechny byly veliké jako plakáty, zarámované a šířkou i výškou odpovídaly přesně na milimetr určitému počtu zrcátek. Motiv měly všechny stejný, a přesto byl každý obraz unikát. Celoživotní variace na stále stejné ohromující téma: na obzoru vrcholky hor pod mrazivě modrým nebem ozářené vycházejícím sluncem odrážejícím se odevšad. A ta dívka. Všude jedna jediná dívka. Celá místnost patřila jí. Její krásná tvář díky technicky dokonalému triku přecházela do modrého nebe, kde se mohla po libosti schovávat svému pozorovateli. Na chvíli zazářil její úsměv a o vteřinu později, když člověk jen lehce pohnul hlavou, zmizela mu v oblacích a zároveň ho překvapila jedním ze svých nekonečných odrazů.

Když se podíval zblízka, zjistil, že každý plakát je sestavený z několika fotografií, které však byly tak mistrně poskládané, že i na vzdálenost pár centimetrů bylo těžké objevit spoje. Při tom také rozluštil záhadu dívčina magického pohledu, který jako by

vysílal studené sluneční paprsky. Do papíru někdo vypíchal desítky malých dírek, kterými prosvítalo zrcadlo ležící za ním, a její oči byly díky tomu tak podmanivé, jako by se v nich blyštivě přesýpal diamantový prach jako v kaleidoskopu.

Konrad Simonsen zavřel oči a na okamžik se mu zdálo, jako by se vrátil do doby dávno minulé. Když byl zpět v přítomnosti, zašeptal:

„Kdo jsi?“

2. kapitola

Objevení té dívky z půdy bylo pro Konrada Simonsena samozřejmě důležité vzhledem k vyšetřování případu, kterému pomalu začínal říkat „poštácký“. Dívčiny fotografie však měly pozitivní vedlejší účinky i v čistě osobní rovině, neboť mu z hlavy vypudily jiné obrázky, které ho po operaci pronásledovaly a trápily víc, než si byl ochoten přiznat.

Když mu v nemocnici ukázali záznam toho, jak mu doktor Shears pomocí hadičky roztahoval zúžené věnčité tepny, byly u toho i jeho dcera Anna Mia a Komtesa. Nic takového nechtěl už nikdy vidět: vetřelec hrabající se mu v srdci, řízený dvěma cizíma rukama — naprostá ztráta kontroly. Tiše doufal, že další infarkt přijde rychle a bez varování. Bum, konec, smrt. Raději to, než být zase vydán všanc nástrojům a hadičkám.

O pár dní později držel doktor Shears komisařův život opět ve svých pěstěných rukou, tentokrát ovšem pouze verbálně, když důsledně skládal mozaiku příčin jeho zdravotních potíží. Anna Mia a Komtesa ho v tom živě podporovaly doplňujícími informacemi. Nepamatoval si všechny souvislosti, zato mu v hlavě utkvěly nepříjemné termíny jako: *poškození zadní stěny, uzávěr koronární tepny, roztažení pomocí balonku, oběhové problémy, kuřácké plíce, diagnostikovaný diabetes, dávkování léků, období rekonvalescence*. Naděje, že se lékař omezí na nesrozumitelné latinské výrazy, vzala za své. Anna Mia si ty hrůzy zapisovala a Komtesa diskutovala s lékařem, vážně přikyvovala a neustále kladla další, až příliš relevantní otázky. On sám mlčel. Seděl v pitomém kolečkovém křesle a měl na sobě župan. Copak se dá v županu rozumně uvažovat? Vstřebat tohle všechno chce čas. Pokud mu tedy bude dopřán.

Na rozloučenou dostal nanejvýš výmluvnou barevnou fotografii svých fatálně zdevastovaných tepen před operací a doktor

mu přeochoťně propiskou ukazoval na místa, kde se nacházela odumřelá tkáň. Fotografie vypadala jako patchwork ze špatně sešitých kousků nejrůznějších červenočerných odstínů. Na nich byla spousta malých modrých vetřelců, což byly krystaly vápníku, trpělivě se usazující po vrstvách a připravené jednoho dne úplně zablokovat cestu životu.

Ten obrázek ho od té doby často strašil a vyvolával v něm chmurné představy. Nejhorší to bylo večer před usnutím, kdy měl často chuť sejít dolů a svěřit se Komtese. Nikdy jí však nic neřekl, nechtěl působit jako chudák, a navíc nevěřil, že by mu pomohlo o tom mluvit. A teď se problém vyřešil sám od sebe: místo zničené tkáně se mu nyní před usnutím zjevovala pod víčky podoba té dívky z poštákovy zrcadlové galerie a on si lámal hlavu, kdo to asi je a co od něj chce? Což bylo rozhodně mnohem lepší.

Samotné vyšetřování poštáckého případu ovšem uvízlo na mrtvém bodě.

Zvláštní podkrovní zrcadlová galerie a skutečnost, že Jørgen Kramer Nielsen platil dívkám za to, že u něj doma chodily nahé, byl dostatečný důvod, aby komisař odložil odevzdání své zprávy s předem daným závěrem policejní ředitelce. Jenže to zdaleka nebylo dost na to, aby se investovaly policejní prostředky do skutečného pátrání a aby se kromě něj a Pauliny zapojili další lidé. Nezbyvalo než počkat na zprávu policejních techniků a Kurta Melsinga ohledně polohy mrtvého těla dole pod schody podle fotografií z mobilu, což mohlo trvat ještě dost dlouho. Případ neměl zrovna nejvyšší prioritu, což byla pro komisaře nezvyklá situace, a přestože sám sebe přesvědčoval, že je to důležitá nová zkušenost, nepřestávalo ho to rozčilovat. Jednou se dokonce pokusil celou záležitost trochu popostrčit. Jakoby náhodou se zastavil u Arneho Pedersena, chvíli mluvil jen tak o ničem a pak se mimochodem zeptal:

„A nemohl bys, když už jsme u toho, zavolat Melsingovi, aby se trochu víc soustředil na toho mého poštáka? Dokud to nebudu mít v ruce, nemůžu se pořádně hnout z místa.“

Arne Pedersen se jen zasmál a rázně to odmítl.

„Ty bys to snad na mém místě udělal?“

Konrad Simonsen celý rozladěný odešel. A aby to bylo ještě horší, narazil na chodbě na spěchající Komtesu. Hned si jí poštěžoval, ale měl si to raději nechat pro sebe. Doporučila mu, ať si na pár dní vezme volno, a šla hned dál.

Následující výslech Hanse Ulrika Gormsena trval čtvrt hodiny a výsledek byl také k ničemu: mobilní telefon, s nímž vyfotil mrtvého pošťáka, mu spadl do záchodové mísy a bylo po něm. V technickém oddělení se tedy budou muset spokojit s papírovými fotografiemi. Jinak se Gormsenův popis událostí shodoval s ostatními svědeckými výpověďmi, které měl Konrad Simonsen k dispozici. Celkově byl Hans Ulrik Gormsen komisaři nanejvýš protivný svým povýšeným postojem a stejně nic převratného nevěděl, proto ho Konrad Simonsen záhy s neupřímným poděkováním propustil a doufal, že už ho nikdy neuvidí.

Pak zavolal Paulině Bergové. Aby ji něčím zaměstnal, zadal jí před nedávnem úkol vytvořit obecný přehled o Jørgenu Krameru Nielsenovi. Sama si měla vybrat, na co se soustředí. Ukázalo se, že s tím ještě zdaleka není hotová, ale přesto ji jeho telefonát potěšil. Konradu Simonsenovi se ulevilo, obával se opaku. Pohledem na hodinky zjistil, že mu zbývají ještě dvě hodiny práce, než ho přijde někdo vyzvednout.

V sobotu se vydal na svou každodenní procházku, tentokrát spolu s dcerou. Anna Mia byla ve skvělé náladě. Oba měli na sobě sportovní oblečení a tenisky, padal lehký zářijový deštík a vilová čtvrt jako by se už uložila k zimnímu spánku. Pomalu je předjel vysloužilý chevrolet se čtyřmi mladíky, kteří na ně jen tak zatroubili. Rázem bylo po tichu. Anna Mia jim vesele zamávala a oni na oplátku sešlápli plyn, až zakvílely pneumatiky.

„To je nádhera, že si zase můžeme jít spolu zasportovat. Už dlouho se na to těším.“

Usmál se, nakazila ho svou dobrou náladou. I on si ty procházky časem zamiloval, už jen proto, že to byla jediná chvíle za celý den, kdy mu nechybělo kouření. Na cigaretu měl chuť dokonce i ve spánku, tak mu to alespoň připadalo.

„Pro tebe musí být tohle jako nic, jsi mladá, zdravá a neděláš hlouposti.“

„Ba ne. A všímáš si, že ti to jde čím dál líp?“

„Ani ne.“

„Ze začátku ses musel vždycky zastavit, když jsi chtěl něco říct. A taky teď už nefrkáš jako čuník.“

Měla pravdu. Sám si to vůbec neuvědomil.

„Prasata nefrkají, frkají koně nebo ještě tak krávy a případně jeleni.“

„A komisaři z oddělení vražd.“

„Tenhle teda ne.“

„Jen počkej, až začneme běhat, ale to si povíme pak. Teď mi řekni, jak to jde v práci. Jaký byl nový začátek? Jsou na tebe ostatní hodní? Dala ti ledová královna nějaký případ?“

Ze zvyku ji požádal, aby se o policejní šéfce vyjadřovala slušně, a bez velkého zájmu jí pověděl o případu s pošťákem.

„Vražda, pane jo, myslela jsem si, že tě ze začátku budou trochu šetřit. Bylo to už v novinách?“

„Už je to víc než půl roku staré, a nejspíš ho ani nikdo nezaobil, ale to musím teprve zjistit.“

„Takže shromažďuješ důkazy, abys ho mohl dát exhumovat?“

„Máš trochu zkreslené představy. Navíc byl zpopelněn.“

„Tak co můžeš vůbec dělat? Přijde mi, že nic.“

„Snažím se udělat si obrázek.“

„Tati, kdo byla Rita?“

Takové náhlé změny tématu pro ni byly charakteristické. Její matka to dělávala taky a doháněla ho tím k šílenství, ale u dcery mu to nevadilo.

„Proč se ptáš, holčičko?“

„Takhle mi neříkej. Radši mi říkej jménem.“

Měla pravdu, už dávno nebyla žádná malá holka. Studovala třetím rokem na policejní akademii a zároveň skládala zkoušky na právnické fakultě, i když si přesně nepamatoval jaké. Věděl jenom, že v rámci zkušebního projektu získala čas a stipendium na dokončení právnické fakulty souběžně se studiem na policejní akademii. A žila velice spořádaně. Často se mu zdálo, že až moc.

„Tak promiň. Proč se na to vůbec ptáš, Aničko myšičko?“

Dělal si z ní legraci, ale nechala to být.

„Nathalie mi řekla, že jsi ji oslovil Rito, když ses po operaci probral.“

Anna Mia nazývala Komtesu vždycky jejím opravdovým jménem, na rozdíl od všech ostatních, které komisař znal. Pokusil se z toho tématu vyvléct neurčitým zabručením.

„Nathalie se tě asi taky zeptá.“

„Jo, asi jo.“

Za chvíli to zkusila znovu.

„Proč o sobě nikdy nemluvíš? Myslím o něčem osobním. O tom, co cítíš.“

„Pociťuju neodolatelnou chuť na cigaretu a cítím neodolatelný odpor ke všemu, co je light, eko nebo bio.“

„To jsem se toho fakt hodně dozvěděla, to sis mohl odpustit.“

„Blbost. Ty se mi se svými láskami taky nesvěřuješ.“

Nejradši by si ukousl jazyk, ale nedalo se už nic dělat. Při chůzi se nedokázal dost soustředit na to, co říká. Anna Mia byla hned na koni.

„Ty máš dvě přítelkyně? Páni, tak to by mě v životě nenapadlo.“

„Uklidni se laskavě. Nejsem si jistý ani jednou. Před čtyřiceti lety jsem jednu dívku jménem Rita znal, ale to je všechno. Na nic víc si nevzpomínám a nemá to vůbec žádný význam.“

Lhal. Od prvního probuzení po operaci na ni myslel každý den, jako kdyby se mu v srdci náraz otevřely dlouho zavřené dveře. Zpočátku si myslel, že mu Rita pomalu zas vymizí z mysli, ale bylo to spíš obráceně. Od té doby, co spatřil tu dívku v podkroví, začala ho Rita úplně pronásledovat. Jako by byly nějak propo-

jené. V hlavě měl obrázek pihovaté dívky s rozzářenýma očima, nosíkem nahoru a trošku křivými zuby — a když měl štěstí, tak se mu o ní i zdálo.

Komisařova dcera se trochu uklidnila, ale vychytrale prohlásila:

„Určitě si pamatuješ víc než jen jméno. Musela na tebe opravdu zapůsobit, když se po čtyřiceti letech probudíš z narkózy a toužíš po ní.“

Nechtěl se o tom dál bavit, a tak trval na tom, že si nic nepamatuje, a Anna Mia se s tím nakonec musela spokojit. Konrad Simonsen zopakoval svůj původní argument:

„Ty se mi taky nesvěřuješ, jestli máš nějakého přítele.“

Chvilí šli mlčky a pak se Anna Mia ozvala:

„Během zimních prázdnin jsem někoho poznala. Pevná vysoká figura, dokonalý zadek a svalnaté nohy. Cestou z kopce jsme...“

Zacpal si uši.

„Nech toho. Nechci o něm nic vědět.“

Zvýšila hlas.

„Kdo říká, že to je chlap?“

„Nechci o tom slyšet, i kdyby to byla třeba stojací lampa.“

Vycházka byla u konce a Anna Mia stočila řeč zpátky k jeho práci.

„Ten tvůj případ mi připadá dost nudný, ale co ostatní, příteli tě hezky?“

„To je mi líto, že ses nepobavila. Až se s tím pošťákem na onom světě potkám, povím mu, že umřel pěkně nudně.“

„Nedělej si z toho legraci, tati.“

Zůstala stát a on se taky zastavil. Zlobil se sám na sebe.

„Mrzí mě, když takhle mluvíš.“

„Promiň, nechtěl jsem se tě dotknout, je to jen taková forma obrany. Občas je toho na mě moc. Mělo to tak rychlý spád, nejdřív jsem bojoval, abych se vůbec ještě probral, a teď jsem ve spoustě věcí odkázaný na pomoc ostatních a všechno je nové

a jiné... nevím, jak bych ti to vysvětlil... asi by mezitím neškodila nějaká pauza, ale bylo to ráz na ráz.“

„Copak tebe netěší, že se ti ostatní snaží pomáhat?“

„Ale ano. Jinak bych to nezvládl. Občas mě to úplně dojíká, jenže to neumím dát najevo. Nikdy jsem to neuměl.“

„Mně se zdá, že se zotavuješ celkem dobře.“

„To se ti snadno řekne. Když mi bylo tolik co tobě, tak jsem taky od nikoho nepotřeboval žádnou pomoc.“

„Teď jsi to zamotal všechno pěkně dohromady. Já bych řekla, že jenom potřebuješ mít někoho, koho bys miloval.“

„Vždyť mám.“

„No jo, já vím, dokonce dvě.“

Drželi se za ruce a blížili se po zahradní cestičce ke Komtesině vile. Pro dva tam nebylo dost místa, ale nechtělo se jim šlapat po trávníku, i když by to nevadilo. Strkali se tedy vedle sebe jako malé děti při hře, až nakonec Anna Mia postoupila o krok dopředu, ale ani pak se ho nepustila.

V úterý informovala Paulina Bergová komisaře o nových poznatcích ohledně Jørgena Kramera Nielsena. Konrad Simonsen ji poslouchal jen na půl ucha, protože to málo, co objevila, mu připadalo k ničemu. Navíc její řeč, jemně řečeno, postrádala pevnou strukturu. Stoupla si k bílé tabuli a pečlivě tam školským písmem napsala dvě slova: „matematika“ a „fotografování“. Obě pak ještě zakroužkovala a řekla:

„Do toho skladu už mě nikdo nedostane. Bylo to tam divné a bála jsem se.“

„Tak už tam nechod.“

Chvilí zírala prázdným pohledem před sebe. Konrad Simonsen zaváhal, jestli by neměl něco říct, třeba že ji chápe, snažit se ji utěšit nebo něco takového. Po chvíli se však sama vzpamatovala a pokračovala.

Mnoho knih z Nielsenovy pozůstalosti se týkalo matematiky a příbuzných oborů. A spousta školních sešitů byla popsaná matematickými příklady, pečlivě zaznamenanými jako za starých časů plnicím perem a s použitím savého papíru. Byly to převážně diferenciální počty, výpočty pravděpodobnosti a integrálů. Sešity si kupoval v papírnictví v nákupním centru na ulici Hvidovrevej — prodavač si na něj okamžitě vzpomněl. Obálky sešitů se z reklamních důvodů časem měnily a byly tak odrazem doby. Prodavač byl přesvědčený, i když krk by za to nedal, že nejstarší z Nielsenových sešitů musí být už ze sedmdesátých let nebo ještě starší. Doporučil Paulině Bergové zeptat se přímo výrobce.

Paulina Bergová zanesla ty sešity také na Kodaňskou univerzitu. Tamní profesor matematiky o pošťákovi prohlásil, že měl vědomosti schopného gymnazisty. Bylo očividné, že Nielsen neměl ambice postoupit v matematice někam dál a celých těch čtyřicet let se více méně nepohnul z místa. Počítáním příkladů si zřejmě jen krátil dlouhou chvíli jako jiní lidé luštěním křížovek nebo skládáním puzzle.

Odškrtla heslo „matematika“ na bílé tabuli coby vyřízené. Konrad Simonsen se snažil potlačit zívnutí a Paulina Bergová dodala:

„A bych nezapomněla. Ta čísla na zadní straně účtenek ze supermarketu, jak jsem nechápala jejich význam — vzpomínáš si na to?“

„No jistě, zas tak senilní ještě nejsem.“

Její smích byl osvobozující.

„Když to říkáš. Ale vážně: to číslo udávalo délku účtenky v centimetrech. Jednou ročně provedl regresní analýzu celkové ceny nakoupeného zboží vzhledem ke...“

Když viděla jeho výraz, zarazila se.

„To nás asi nezajímá, co?“

„Ne.“

Přešla k dalšímu bodu. Pošťák si sám doma vyvolával fotky, měl vlastní temnou komoru, Paulina mluvila přímo s řemeslníkem, který mu ji zařizoval.

„Zřídil si ji před nějakými šesti lety v rámci toho stěhování z přízemí do patra. Alespoň tomu vše nasvědčuje. Často se stavoval ve fotografickém obchodě v nákupním centru na ulici Hvidovrevej, hned vedle papírnictví. Majitel toho krámků je velký fanda do focení.“

A často prý, jak Paulina zjistila, sedávali s pošťákem v zadní místnosti obchůdku a diskutovali o fotografování a vyvolávání snímků na profesionální úrovni. Paulina Bergová také sestavila seznam toho, co Jørgen Kramer Nielsen v obchodě v posledních letech nakoupil, včetně přesných dat a cen. Odškrtnula na tabuli i „fotografování“ a nejistě prezentaci ukončila.

„Je mi samotné jasné, že to není úplně nejlepší.“

„To není pravda.“

„Nebylo to snadné, když jsem na to byla sama.“

Souhlasil s ní. Koneckonců za to také mohl, protože jí neustanovil přesný plán práce. Nikdy by ho nenapadlo, že by něco takového mohla potřebovat, ale nahlas to neřekl. Raději se zaměřil na tabuli a snažil se mezi výsledky její roztěkané činnosti objevit něco podstatného. Šlo to špatně. Ohledně fotografování by rád věděl, zda zjistila nějakou souvislost se snímky dívky a krajiny v podkroví, ale Paulina Bergová na to neuměla odpovědět. Bez zvláštního zájmu tedy přešel k druhému bodu:

„Víš, kdy maturoval?“

„Ne, ale muselo to být někdy koncem šedesátých let.“

„A jakou známku měl z matematiky u maturity? Nevzpome-neš si?“

„Ne, maturitní vysvědčení mezi těmi jeho papíry, co jsem procházela, nebylo. Řekla bych, že ho asi spálil.“

„Spálil? Proč by to sakra dělal?“

„Když jsem byla na gymplu, tak jsme při občance koukali na film o šedesátých letech, studentské revoltě a tak. A tam říkali, jak

jeden rok čerství maturanti pálili v centru Kodaně svoje vysvědčení na protest proti tomu nebo onomu — školskému systému, válce ve Vietnamu, kvůli solidaritě s dělníky nebo co já vím. Čert ví, co měli tenkrát v hlavě. Stejně byli všichni opilí a zkouření.“

Konrada Simonsena překvapilo, jak ho ten její negativní pohled na minulost rozčílil. Co ona o tom může vědět? Vždyť tehdy ještě ani nebyla na světě.

„Pokus se získat to maturitní vysvědčení, třeba na ministerstvu školství nebo v zemském archivu. Na které škole vůbec studoval? To se přece musí dát nějak zjistit. Taky bych rád dostal kopii jeho závěti.“

Zapsala si to a zeptala se:

„Je to jen kvůli tomu, abych něco dělala?“

„Ne, mám takové tušení...“

Nechal větu otevřenou, protože to byla lež. Žádné tušení neměl a opravdu jí to zadal proto, aby měla něco na práci, přestože to v podstatě vůbec nebyla jeho starost. Paulina to dál nekomentovala a místo toho navrhla:

„Co kdybych tě dneska odvezla domů já?“

Souhlasil.

O hodinu později spolu šli k autu a Paulina si stěžovala:

„Strašně ráda bych měla vlastní případ. Jako ty, jako všichni ostatní.“

Přikývl a jen něco zabručel, ale komentář si nechal pro sebe. V duchu si říkal, že případy se zaměstnancům přece nepřidělují pro potěšení a že tak nekompetentní vyšetřování, jaké právě předvedla, ji rozhodně neřadí na první místo v řadě čekatelů na vlastní případ. Místo toho jí jen navrhl:

„Co kdybychom si udělali malou zajíždku a šli se projít? Rád bych se podíval na jedno místo.“

Váhala:

„To by bylo hezké, šla bych ráda, ale nejsem si úplně jistá, jestli...“

„Už se nemůžu dočkat, až o sobě budu rozhodovat sám.“